COLECȚIA DE 15 LEI

H. De VERE STACPOOLE

tirul

Pacificului

(Gold of Pacific)

Traducere de ŞTEFAN GHERASE

Editura „DANUBIU”, S£r. Dr. Istrate, 10

Reg. Com. 1S95|941

AURUL PACIFICULUI

de H. De Vere Stacpoole

CAP. I.

Splendorile şi mizeriile bogăţiei

Prin urmare, sunteţi englezoaică… Şi cum Vi*, numiţi, stimată domnişoară?

Gertrude Page-Beaumont, dar toată lumea îmisp une Page, răspunse fata.

Cel care o chestiona era un bătrân

foarte amabil şi fata nu se simţi deloc ofensaţi1”, când el încercă să lege o conversaţie cu ea, vorbindu-i despre vremea urâtă ce se abătuse asupra oraşului San- Francisco. Fata nu era timidă. De când se afla în Statelie Unite nu întâlnise pe nioierii care să-i fie simpatic mai ales pştntre bărbaţii şi femeile cari frecventau mufele salon al hotelului Pacific-Califo^hia: toţi bunii lor, – cu siguranţă nişte pa

Nu există decât două categorii ^ie -indivizi in Statele Unite, gândi ea*/ «ei cari jiu Isbutit în viaţi şi ceilalţi; dsf aceştia lin descind la hotelul Pacific-California. Cu ce sc ocupi oare domnul acesta în vâr<4t:

Domnul acesta părea cordial şi bun iar ca sc simţea atât de izolată în mijlocul acestei lumi trepidante…

Viu dela Hollywood. N’am putut H’ si nicio ocupaţie.

Adevărat? se miră el. Dece?

Dn, dece? Tânără, brunetă, d ăguţă, ea întrunea toate calităţile tipului unei fete moderne. I {'!

încrezuţi, ostili şi făcând! 'mare caz c&

venit.

— Pentruça nu sunt bună pentm ecra'n, răspunse ea. Puţin îmi pasă! Voiam! să văd! ţinutul şi l-am văzut. Intenţionez să mă rcântorc în Anglia cu toate că nu mă aşteaptă. Cine ştie ce bucurie acolo. Sunt singur,}, fără familie: toate rudele mele au murit. Am destulă avere ca să trăiesc fără lux dar liniştită. Totuşi, doresc să am o ocupaţie. Acum câteva luni, unul dintre prietenii mei, un agent de schimb din Londra, mi-a dat o ideie. Puteam! dispune de vreo sută de lire căci tot capitalul meu sc am în mâinile; notarului m. Eu; mi-am plasai cele o sută die lire în titluri) ale Companiei Fer-Blanc International şi am1 câştigat cinci sute. Având şase sute de lire, am venit la Hollywood şi asta-i tot.

î – Aveţi destui bani ca să trăiţi şi vi plângeţi!…

— Nu mă plâng.

— În orice caz, nu păreţi mulţumită. Tânără, plină de viaţă, vă doriţi succese şi bani. Şi eu eram ca dumneavoastră cănava; decis să câştig o avere. Am reuşit. 'Am câştigat o mare avere apoi m'ami rctfas din afaceri. Intr'o zi, un mic pla-

snmenl pe care l-am făcut în titlurile unei noui afaceri lansate d! e unul dintre prietenii mei, s'a soldat cu un deficit. De atunci, ghinionul m'a urmărit fără încetare Capitalul meu s'a topit… Pe scurt, am rămas fără un ban. Habar n'am1 unde voiu găsi cele trebuincioase pentru mâne re şi unde voiu dormi în noaptea asta.

— Este cu putinţă?

— Da. Iată situaţia mea. Viu uneori aci pentru a mă încălzi sau pentru a mă adăposti privind la oamenii piei cari i-aml cunoscut odinioară. Sunt tolerat căci eu sunt bfttraiuil M. Jaunis capabil altădată să cheltuiască o sulă de mii de

dolari după pofta Inimii. El nu ştiu că bătrânul M. Jiiiiiiin iui mănâncă în fiecare zi. «

Pnc observă cil ochii unora erau aţintiţi (imiiprn el şl n bătrânului diar puţin îi păsa. Dcnchise discret poşeta şi strecură în mâna bătrânului o bancnotă die cinci dolari.

Bunătatea dumitale îţi va aduce noroc, îi spuse acesta, înduioşat. Poate că lutr’o zl voiu deveni iarăşi bogat şi voiu putea să ţi-1 restitui, continuă el pie un ton mal familiar „Mai păstrez nădejde

şi nu m, * descurajez. Cerul săj te binecu- vinteze, scump copil.

Apoi bătrânul dlispăru prin mulţime. Page ridică ziarul pe care acesta îl lăsase pe scaun.

Era un exemplar din Times-Democrat care apărea la San-Francisco.

Bătrânul însemnase cu creionul câieva valori de bursă precum şi un anunţ în coloana ofertelor de terenuri petrolifere. Anunţul avea următorul conţinut: *pentru cinci sute de dolaţi puteţi beneficia de dom luni ae aventuri de-alungal coastei precum şi de şansd de a face avere• Acest lucru vi-i gfircintează căpitanul Trinimins, bine cunoscut pe tot întinsul mărilor. Veniţi să-l întâlniţi îtitr’un. % din serile acestea Id orele 9. Adresa: 10, Falk Streetreferinţe ser, ioase**

Page surâse. Anunţul era subliniat. Prin urmare d. Jannis, bătrân, sărac şi slab mai interesa încă de aventuri, periculoase poate?…

Fata se îndreptă spre ascensor spre a tirra în cameră. Voia să se pregătească pen tiu lunch.

CAP. II,

L u n c h u 1

DupïL un sfert de oră, Gertrude Page- Beaumont intră în vasta sală de mâ’ncare a hotelului, ornată die treizeci de coloane oe marmoră şi de largi terase cari răspundeau în California Street.

Un negru o conduse la a mas, ă micuţă; * întrucât tot el o

servise şi în timpul ’prânzului, negrul se simţea obligat să în- Igrijeasci mai departe de ea.

Page fu surprinsiă când îl zări la o masu din apropiere pe bătrânul Jannis în toviărăşia. Unei doamne nu prea tânără, a unei fete şi unui tânăr elegant. La această ma&ri, chelnerii serveau de zor numai mâncăruri scumpe.

Page gândi că bătrânul va fi întâlnit nişte vechi cunoştiinţe cari îl invitaseră la’ maafi.

Page mai observă că niciunul dintre comesenii bătrânului nu-i adresează cu- vântul. Cei trei vorbeau şi râdeau împreună; bătrânul şedea, posomorit şi părea

aproape ruşinat. In momentul acela, se petreçu un fapt bizar. Sfârşind de mâncat un homar, bătrânul întinse paharul spre toamna mai în vârstă care i-1 umplu pe Jumătate cu apă. Jannis goli paharul pe nerăsuflate, se ridică delà masă fără a spune un cuvânt şi se dep» rtă In timpi ce un chelner se precipită să-i deschidă uşa.

Mirată, Page întrebă chelnerul care o servea:

— Cine este domnul acela în vârstă i. Irc a plecat?

— Este d. Jannis, multimilionarul; jumătate din Los Angeles îi aparţine.

— Ce spui?

f i – Ii lipseşte o doagă. Se crede ruinat. Posed! cinci milioane de dolari şi îşi în- viiipuie că n’are ce mânca.

— Am stat de vorbi cu el în salon, fepuse Page. Mi-a povestit acelaş lucru.

— V’a tapat, domnişoară?

— Da. I-am dat cinci dolari.

De obiceiu nu i se dă nimic. Lumea 11 cunoaşte. Se spune că le poartă noroc

acelora cari îi dăruiesc câte ceva. Doamna aceea corpolentă este soţia lui.

Lui Page i se piăru hazlie întâmplarea cu bătrânul dar era înciudată că risipise pentru el cei cinci dolari. Oricum, avusese ocazia si cunoască un tip interesant.

San-Francisco este plin cu asemenea tipuri ciudate cari mişună în număr mai ma e decât în oricare alt oraş de pe glob. Onan-i a'upiv. Aur, visele de îmbogăţire, climatul, aerul îmb, Stator ca şampania, soarele, Qiorul după aventură, toate acestea muie acelaşi rezultat. Afacerile acestor o.'micni, ocupaţiile lor, distracţiile lor se iiificriii fn trăsături caracteristice pe figurile lor, în reclamele lor şi în mietodele lor.

Iu societate, în cluburi, în coteriile de liullvl/l, He ifjiltseştc tot ce sie poate mai hint Niitranul Jannis era doar un eşantion ni nccst.» r tipuri. Curând, Page va Iiilalni tui altul.

I ravfrsând restaurantul, tânăra întâlni pe bătrânul maniac la ghişeul special al linul debit tocmai în clipa când acesta ie pregătea să cumpere un pachet cu ţiriri ci'in banii dăruiţi de ea.

F ira a-i spune o vorbă „fata trecu, pe lângil el şi urcă cu ascensorul la al şaptelea etaj.

Când venise la hotel, Page ceruse cu toată francheţea camera cea mai eftină. I se dăduse o cameră micuţă, foarte curată, cu pereţii în alb şi care părea o celuK ae penitenciar. Dela fereastra ca- merii ei avea o perspectivă splendidă asupra oraşului.

Page deschise larg fereastra şi se cufundă în visare.

QAP. III,

Căpitanul Trimmins

Neavând nimic de făcut în seara aceea, Page se decise sjă-1 viziteze pe autorul anunţului pe care îl citise în dupiă amiaza acelei zile.

Se interest de Falk Street şi un policeman o îndreptă într'aco'o.

Falk Street era o străduţă plină de prăvălii şi barăci prttoreşti iar Ia Nr. 10 se afla o cafenea,

— 12 – Ctt toată îngrămădeala dinăuntru, Page Intri fftrtt teamă şi întrebă pe un cheln^ muie poate găsi pe căpitanul Trimmins.

— Lată-lt îi spuse acesta arătându-i un inoivicl care şedea

la o mas, 3) într'un colţ mai retras al cafenelei.

Căpitanul Trimmins era un bărbat de vreo cincizeci de ani, purta o barbă retezată scurt şi era ocupat să sicrie oi scrisoare. I

— Dumneata eşti căpitanul Trimmins? îl întrebă Page. ' 1! 1; ~; j J* [

— Eu sunt. Ce dracu…

— Ţi-am citit anunţul şi amI venit.

Căpitanul se ridică de pe scaun, foarte surprins. Niciodată nu şi-ar fi închipuit oă o femeie se va interesa d|ei oefrta lui.

— SI luăm loc, spuse ea văzând qă Trimmins nu-şi mai revenea di'n uimire. A- nunţul mi-a atras atenţia şi am! vefnit să nu interesez despre ce este vorba. Am ceva parale şi dacă mi se prezintă o bună ocazie…

Căpitanul se reaşeză.

— Iată, peroră el, au trecut două seri «le cand stau legat aici în aşteptaraa re

— 13 – zultatul'ui anunţului meu şi nu s'a prezentat încl nimeni. In tot oraşul ăsta nu s'a găsit decât o fată cu fu3ta stcurtă care sa-mi ofere punga,. Nu, domnişoară, nu voiu accepta banii dumitale. Iţi mulţumesc totuşi. Îmi dai voie să-ţi ofer o cafea?

— Nu. Mulţumesc, răspunse Page, subjugata oe alura căpitanului. Nu ţin la cafea.

— Eşti englezoaica? p – Da.

— Şt ai venit aici singur; ^?

— Da. Am fost la Losi Angeles': oraşul acela nu mi-a plăcut. Astăzi, la hotel, am stat ae vorbi cu un domn în vârstă care- la plecare a uitat pe un scaunj ziarul în care a apărut anunţul. Proprietarul ziarului însemnase anunţul cu creionul astfel că el mi-a atras atenţia.

— Ei bine, asta dovedeşte că există măcar un singur om: dotat cu spirit practic în oraşul acesta de oameni zăpăciţi, declară căpitanul. Prin urmare, anunţul era însemnat?

— Da, repefcă Page, râzând. Dâr domnului acela, se spune că îi lipseşte o

Cioagit. Totuşi mie mi s'a părut un bătrân simpatic şi foarte inteligent. In definitiv n'aro decât o idee fixă: se crede ruinat deşi este foar. E bogat; se numeşte Jannis.

— Ştiu cine e, spuse căpitanul. Tot oraşul îl cunoaşte. Se spune căi afacerile îi merg mai bine decât ori când. De zece ani. Jannis este posesorul liniei de tranş- porturi comerciale a Băncii Clyde şi l-am întâlnit de vreo două ori pe mare; toi cteace atinge omul acesta se transformă în aur.

— Chelnerul mi-a spusi, că poartă noroc, explică Page. I-am dăruit cinci dolari cre- zânci că moare de foame. Apoi ami cules ziarul pe care l-a uitat şi iată-mă.

Trimmins se uită la fată cu un aer grav.

— Ascultă-mă, fetiţo: bătrânul Jannis este norocul în persbană! E ca şi cum (el te-ar fi trimis la mine ceeace m|s [face să cred că aventura noastră se va solda cu succes!… Iţi voiu sipuneţ în ce canstăi secretul meu pe care nu-1 m|ai ştie nimeni Iu ftfară oe nepotul meu Hank. Este vorba d* cliililibar cenuşiu! urlă căpitanul şi stri

gătul lui s'ar fi putut jauzi în tot cuprinsul sălii dacă nju, ar fi fost atâta s'gomot în cafenea.

Trimmins aşteptă să vadă efectul cuvintelor sale diar fata rămase liniştită.

— Oh! Chihlibar cenuşiu! repetă ea.

— Da. Cea mai miare provizie care s'a strâns vreodiată pe întinsul oceanului: cebarçat şi împachetat, chihlibarul nu aşteaptă decât să fie ridicat dintr'un anumit loc de pe coasta Mexicului şi valorează cihci sute de mii de dolari cel puţin. Şi când te 'gândeşti că trebuie să sta, u cu mâinile legate?

— Legate? Dece?

— Datorez cinci sute de dolari pentru taxe cuvenite portului, repura ţiu ui şi alte fleacuri de soiul ăsta. Corabia mea „Sarah Trimmins", un va; si de treizeqi de tone, este ancor, at în largul Tiburonului gata de plecare în orice moment, cu mina şi cu Hank; şi (aceşti mizerabili cin, ci

sute de colari mă reţin în loc.

— În acest caz dacă aş plăti eu cele cinci sute de polari m’a, i lua cu dumneata

*1 mi al u’a o parte din beneficiu? întrebă Pngc.

— Fireşte. Intenţionam să împart astfel caştiglll: o parte pentru vasul meu, o parte pentru mine şi o parte aceluia care ini-ar împrumuta banii de cari am nevoie. Sc înţelege că pe împrumutător l-aş fi luat pc bord… dar nu am prevăzut că o femeie…

Căpitanul păru că se întristează, totuşi continuă:

— Ceeace mă neliniştešte este Hank. De când s’a convertit şi a devenit religios nu poate să sufere femeile. O femee i-a jucat o festă urâtă: i-a furat punga, hainele şi ghetele; Ha, nk a fost silit se refugieze într’un azil al salvjării care mi l-a trimis legat ca pe un pachet… Iată-1 cil vine.

lin individ în vârstă de vreo treizeci tl «* ani, cu părul roşu, tocmai intra pe lişf şi părea că este în căutarea cuiva.

Cttpitanul se sculă şi se duse să-l în- lampine. O vie conversaţie se încinse între fl ni Page avu impresia că despre ea vorbe mc,

Hank parcă făcea reproşuri unchiului Shu. Intr’un moment die acalmie a sălii, Page putu chiar distinge cuvântul „fustă” pe care Hank îl pronunţase cu vădită aversiune.

Apoi, Hank plecă târându-şi picioarele iar căpitanul reveni cu o mutră pe care i se citea hotărâre.

— S’a făcut, îi explică el. I-am arătat eu lut cine-i stăpânul şi l-am pus să aleagă: ori îşi ţine gura ori rămâne pe chei. Dar Hank nu-i rău dacă îl pui Ia locul lui. Să revenim la afacerea noastră. Vrei să vezi corabia şi apoi siă reflectezi asupra propunerii mele?

— Unde e?

— Corabia? Este la largul Tiburonului şi dacă vrei, mâine

dimineaţă te pot conduce acolo. In anunţul meu vorbeam de referinţe. Ori care marinar îţi poate spune orori despre mine.

În mintea lui Page, un lucru era limpede: sinceritatea căpitanului Trimmins. Si Hank era simpatic, cu toate cludjăţenille Iui. Pe oe altă parte, povestea chihlibarului cenuşiu o atrăgea.

— 18 – I

Cinci sute We dolari erau o sumă impor la ii 1.1 dar dacă întreprinderea eşua, Page şt IA dâl nu se va ruina* căci avea destui bani cu cari să 3e poată reîntoarce în Anglia… Totuşi se mlărgini slă spună: Mâine voiu merge să-ţi Văd corabia o.ir nu-mi iau niciun angajament înainte cie a reflecta.

— Foarte bine faci, declamă căpitanul. Dacă îţi convine, te voiu lua mâinte dela Pacific-California. Nu-ţi cer decât un singur lucru: s, ă nu-i spui nimiănui despre chi- lilibarul cenuşiu.

— Îţi făgăduiesc, îl asigură ea ridicându-se.

Căpitanul o însoţi o bucată din drum apoi se duse s|ă-l întâlnească pe Hank,

— Suntem pe cale de a pierde ultimul bea pentru Tiburon, îi spu^e nepotul.

— N’ai decât, îi răspunse căpitanul, şl du te Ia dracul

CAP. IV.

Corabia căpitanului Trimmins

A doua zi, Pagje se 3culă la şas’e dimi- iK’Hţtt. Toată noaptea nu visaşfe decât çj-

— .19 – Istorii pe mare şi în urechi îi sunau sac?, cat cuvintele căpitanului: „Cinci sute ae mii de dolari… O parte pentru corabie o parte pentru mine şi una penttur împru- iniitftor”.

Page se decise să părăsească, în orice caz, San-Francisco şi deaceea îşi făcu bagajele. Avea inienţia să mai viziteze Mon- tery înainte de a se îmbarca pentru Anglia: trenul pleca la ora nouai şi nu avea prea mult bagaj.

La şapte şi jumătate, Page îşi luă cafeaua, aşezată în faţa unui yankeu înalt care mânca într'un mod desgustător ceeace o ce term ini să Schimbe scaunul.

Când termină, un groomi o informă că cineva o aşteaptă în salon.

Era căpitanul Trimmins. In picioare, cu pălăria în mână, îmbrăcat într'un costum de serge bleumarin şi încălţat cu ghete bine lustruite, Trimmins o aştepta citind o gazetă.

La lumina zilei, faţa lui energică arăta troncheţa unui om cinstit.

— Ahf Iat, ă-te! exclamă fata.

— Fuseâe vorba Ia ora opt dar bacul

— 20 -: _ [J

pentru Tiburon pleacă peste un sfert de ura.

Lui Page i se păru că nu se mai poate eschiva; deşi o dorise.

Contramanda ordinul de a î se coborî bugajele apoi plecă împreună cu Trimmins.

1 se păru bizar că sie află în tramway a Ut uri de acest marinar bătrân care insistă să plăteasqă el biletele. Masiv, căpitanul respira sgomolos şi abia a-e schimbă câteva cuvinte cu tovarăşa sa de drum.

Când ajunseră la debarcader, constatări că sosiseră prea devreme. Mai aveau timp zece minute. Pe bordul bacului, pe pontonul Nr. 2, căpitanul fu mai desgheţat şi începu să vorbeasică despre Compania oe Navigaţie şi despre beneficiile ei surprinzătoare. Nu vorbi însă nimic despre chihlibarul cenuşiu, despre dolari şi nici oespre corabia „Sarah-Trimmins”.

Câna bacul porrr, Page uită totul afară ac clipa aceea. Dimineaţa era limpede ca cristalul, aerul proaspăt şi îmbătător. Totul *o* îndemna să încerce aventura care o ispitea.

Cfinu acostară la debarcaderul Tiburo-

— 2i – nului, căpitanul coborî cel dintâiu.

„Sarah-Trimmins” era ancorată în larg şi până la corabie

trebuiră să se folosească ■ae o barcă.

Page nu se mai sinchisi de nimic. Aerul, soarele, marea şi căpitanul Trimmins puseră stăpânire pie ea. Viitorul îi părea inexistent, trecutul ca şi cum1 nici n’ar fi fest; nu se mai sinchisea nici de chihli- barul cenuşiu, nici de cele cinci sute de mii ac dolari.; doar clipa aceea conta pentru ea. Aşteptă în picioare până când căpitanul, care se agita ca un taur, isbuti să tragă la mal o barcă die patru metri care la ora aceea dansă printre micile vase ancorate în port.

CAP. V,

Hank şi Fouinard

Omul care stătea la celălalt capăt al bărcii întoarse capul cândl sie auzi strigat pe nume.

— Unde e Hank, ei! Fouinard? îl întrebă căpitanul.

— Pc bord, îi răspunse marinarul. Afara numai unei n’o fi căzut în apă.

— Ittt-o! strigă Trimmins când se apropia r i dc corabie. Nu-i aşa că, pe lângă ea, celelalte corăbii seamănă mai mult cu nişte curse oe şoareci?

— De acord, spuse Fouinard, numai că n’are o proră prevăzută cu automat.

Aceasta era o glumă pe care o cunoştea tot portul şi de care lumea să folosea spre ■i-l tachina pe căpitan.

Acesta se indignă.

— Dumnezeule! exclamă el. N’are proră prevăzută cu automat! Ia nu mai spune? Pti asta are vreo importanţă? Nu ştii că vasul acesta a fost construit de Ri- charoson şi era destinat a fi un yacht dc croisierl, ? N’are nicio importanţă că vasul merge cu iuţeala vântului. Pentru dumnealui, corabia mea nu-i bunii de nimic pentru că n’are proră prevăzută cu automat.

Fouinard îi făcu fetei un semn cu ochiul spre a-şi arăta satisfacţia că-1 scoseşe pe căpitan din sărite.

O corabie ca a prevăzută cu

Initnlaţli moderne, cu toate cabinele noui,

— 23 —

cu baie, cu panouri din lemn de cedru nu face pentru dumnealui nici doua parale pentru că… nu-i place prora!

— Păi n’am dreptate?

Page îşi aminti că citise cândva în revista Yachting World câteva detalii despre o mică corabie cu pânze.

— Cu atât mai bine, spusei ea, luând partea căpitanului. Toată lumea ştie ca prorele prevăzute cu aatomat nu preţuiesc marc lucru şi că primqsc lovituri grele câna marea este furtunoasă. Ele sunt bune pentru apele liniştite dar nu în mijlocul oceanului.

— Dumnezeule! exclamă căpitanul entuziasmat. Te pricepi la corăbii?!…

Peroraţia entuziasmată a căpitanului fu întreruptă de nişte sunete armonioase: era vocea unui bărbat care cânta din gură acompaniindu-se cu un instrument muzical ce se numeşte concertina.

— Hank îşi face rugăciunea, explică FouinarG. Adineaori îi avea pe bord pe Calloway şi Lopngshot.

— Pe brutele alea?… Dece dracu îi IfisS pe corabie?

— 24 – ’

— Ca să-i convertească, răspunse Fouinard.

Barca aborda şi cântecul înceX La marginea punţii apăru Hank.

— Dece dracu i-ai adus pe corabie pe imbecilii aceia? îi strigă căpitanul căţă- îându-se pe punte şi ajutând fetei să-l urmeze.

— Din interes, spuse Harik fără a o pierde din ochi pe fată. S’au convertit căci şi-au întors vestele pe dos.

— Eşti sigur? Nu cumva ţi-au întors ţio buzunarele? Le-ai spus ceva despre chihlibarul cenuşiu?

— Eu? Poate dumneata care vorbeşti despre el oricui vrea siă te asculte!

— Eu vorbesc?… Spune drept: te-au iras de limbă? Le-ai vorbit despre coasta Mexicului sub pretextul că-i vei converti. Coboară de pe corabie şi să nu te mai v kt în ochii mei! Şterge o!

Capul roşu al lui Hank dispăru imediat.

Te rog Să treci pe aici, i, se adresă (. Ipitnnul fetei. Hank este prost: de dă In r. Iopi.

Pugc îşi spuse că dacă exista un orrj

— 25 —: ;

care să trebuiască să se ferească! de şine însuşi, de Hank, de Calloway, de Longs- hoi, de Fouinard şi de alţii, acela era căpitanul în persoană. Ea îşi aminti de felul cum îi destăinuiae secretul pe care o rugase să-l ţină numai pentru ea, în seara aceea când îl Strigase în gura mare în plimă cafenea.

Cabina în care luaserăi loc confirmă în parte afirmaţia lui Trimmins că vasul fusese construit spre a fi un yacht. De fapt, vasul era foarte agreabil, li – Iată acum care este situaţia, începu căpitanul scoţând de prin buzunare diverse hârtii pe cari le etală pe masă. Mai întâiu de toate, trebue să-ţi sipun că chihlibarul cenuşiu nu este ceeace îţi închipui... Este o substanţă pe care balenele o lasiă în urma lor atunci când Ii se străpunge burta cu o rangă. Văzând-o plutind pe apă, această substanţă nu pare să aibe o valoare mai mare decât grăsimea de miiel. Dar ea valorează douăzeci de dolari uncia. De altfel, iatl, o scrisoare a domnilor Fage & Hanson, cei mai mari farmacişti şi chi-

— 26 – mişti al Californiei. Citeşte ce scriu aceşti domni:

Stimate d'-le Căpitan Thomson, Preţul actual al chihlibarului cenuşiu este die douăzeci de dolari uncia şi noi suntem dispuşi sa cumpărăm orice cantitate dacă prietenul div. Se decide s5 ni-o aducă.

— Le-am spus, explică Trimmins, că un căpitan de vapor, prieten cu mind, ar fi • dispus să le cedeze o cantitate oarecare. Negustorii aceştia sunt foarte prudenţi. Iattf oferta lor. Pricepi?

— Da, spuse Page, înapoindu-i scrisoarea. E limpede.

— Ei bine! Iată cum am1 ajuns la această comoară: într'o zi, pe când treceam! pe Market Street, am sărit în ajutorul unui individ care căzuse sub roţile tramwayului, salvându-1

delà moarte. Omul se numea Riley şi suferea de un început de paralizie a picioarelor. L-am ajutat să meargă până acasX Mai târziu, paralizia lui sie accentua şi înainte de a muri, el trim|ise săi mă Hânnt şi-mi de’e singurul obiect de va- loim pe care îl poseda. Mai înainte cu

şasc luni. Riley fusese proprietarul unei mici goèlete şi făcea diferite transporturi cu ajutorul unui echipaj compus din patru chinezi. Intr’o zi, aproape de Pont Eugenio în California die Sud, el văzu nişte chihlibar cenuşiu plutind deasupra apei. Lansă o barcă şi-l strânse cu grije. Eratt bucăţi groase cât un om1. Greutatea lor totală, el o avaluă la aproximativ patru mii de livre; o avere pe oare o culese aintr’o lovitură. După ce trefcu de Capul Saint-Lucas, traversiă golful Californiei şi aboroiS pe eoiasta mexicană mai sus de Mazatlan, într’un loc unde coasta este alcătuită din coline. Acolo se află o s’tâncă mare, numită „Cornul Artimon” care se aliniază d! e-alungul unei văi. La a treia curmătură, se află o caverna. Riley care vânase rechini în largul golfului Magdalena ştia că există un teren bun pentru pescuit pe coasta mexicana! la nordul insulelor Très Marias: venise să Ie exploreze; debarcând spre a se aproviziona, căci avea nevoie de apă, descoperise caverna şi şi-o notase în minte. Acolo îşi transportă Riley, compara, împachetată în

pânză marină. Apoi, d|upă ce se întoarse U San-Francisco, ljuă informaţii şi află că substanţa nu este supusă la taxe şi ca c-nii Fage & Hanson era; u dispuşi să-i cumpere orice cantitate. De bucurie, băuse puţin cam mult şi căzuse sub roţile tram- wayului. Goeleta lui se afla în bazin, echipajul se angajase pe un pachebot care se înapoia la Canton şi colo, departe, pe coasta mexicană îl aştepta o avere. Înainte de a-şi da sufletul, îmi dărui harta şi îmi comunică toate aceste detalii. Iată povestea.

Căpitanul Trimmins deschise o casetă c.in care alese câteva hărţi precumf şi o hârtie pe care era desemnată o

schiţă făcuţi cu cerneală roşie şi neagiră; extremele hârtiei, Trimmins le fixă pe masă punând deasupra pipa şi tabacherea pentru ca sa rămână bine întinsă.1

— Priveşte, spuse el, indicând cu arătătorul schiţa.. Aci se află California de Jos şi ceva mai departe Capul Saint-Lucas ıir oincolo de apă, coasta mexicană. Dincoace se află insulele Très Marias1 iar aci Ionul unde este ascunsă marfa. Nu-i chip

29 – J

s'i te'nşeli. Pe coastă, exista o stâncă înaltă, vizibil" câe foarte departe. N'avem decât fi" debarcăm pe coastă. Drept în faţa stâncii se deschide valea. Urmând drumul pc acolo, la a treia cotituri la dreapta, la câteva sute de metri depărtare, se află o peşteră; acolo a fost depus1 chihlibarul, acoperit cu iarbă uscată. Această sfehiţăi a fost făcută de Riley. N'au trecut decât şapte luni de când a ascunsf marâa şi pe o întindere je multe mile împrejur nu există nimeni care să o fi putut descoperi. Chihlibarul se află ambalat de parcă ar fi carne congelată: preţuieşte cinci sute dc mii de dolari şi poate şi mai mujjt. Hi bine, ce crezi?

Mai înainte ca Page să poată răspţunde, ii păru Hank.

— Ce facem qu cartofii? întrebă el, fă- diid'iti-se că n'o vede pe Page.

Hank era iun tânăr foarte; înalt şi avea o figură virilă. Totuşi Page găsea că înfăţişarea lui aduce cu aceea a unei femei Ivi frâne care şi-a consacrat viaţa numai religiei şi îngrijirii 'bolnavilor.

— Du-te d|ra, cului cu cartofii fâi! strigă

— 30 – Trimmins. N'ai decât să pui la fiert capul tău de călugăr! Nu vezi că| am, 1 treabă?... Du-te şi ne fă două cafelei!

Hank ieşi fără să protesteze.

— Mă plictiseşte cu cartofii lui, spuse căpitanul. Prin urmare, aceasta esite afacerea despre care ţi-am vorbit. Dacă te îndeamnă inima să pui la bătael cei cinci sute de dolari, voiu redacta un contract prin care îţi voiu atribui o

treime din’benefici^ precum şi dreptul de a ne însoţi dacă pofteşti. Vei putea dormi în cabina din faţă şi vei avea mâncare la discreţie

— N’am nevoie de contract, declară Page. Cuvântul dumitale mi-ajunge. Ai să mă laşi să ti-ajut la manevrarea vasului?

— Fireşte.

— Mii pricep puţin la bărcile cu pânze., Am connus o mică corabie de cincisprezece tone. Oh! Nu multă vreme; doar o oră, dar mi-am dat seama că aş şti să mă descurc.

— A conduce nu-i nimic, dacă te-ai obişnuit. Manevrarea unei corăbii ca asta nu ccrc mare lucru: pe vreme bună, merge

singură iar pe furtună n’ai, dacât săi laşi ancora şi te poţi duce la culcare. Dar rochia pe care o ai pe dumneata nu face nici două parale pe mare. O poţi purta cânci’ te afli pe pământ dar pentru călătorie va trebui să-ţi cumperi două costume de pânză. Le vei găsi la Duncan în Kearny Street. Ar fi bine să-ţi cumperi unul din piânzil cauciucată, pentru ploaie.

Page reflectă dar hotărârea ei era luată. Ea declară:

— Găpitane Trimmins, te însoţesc. Iţi voiu da cei cinci sute de dolari mâine dimineaţa şi ţi-aşş fi îndatorată dacă m’ai conduce la Duncan ca să-mi alegi costumele. I’!’

’ – S’a făcut! spuse căpitanul.

W Nu manifestă niciun fel de satisfacţie pentru deciziunea ei ca şi cum aceasta ar fi fost ceva dela sine înţeles. Trimmins l|i strânse hărţile şi Ie puse la loc tocmai In momentul când Hank apăru cu cele două cafele. Nepotul avea mutra unei servitoare indignate.

Page se miră că un bărbat putea întruni atât de bine calităţile celuilalt sex, iiV

Hank era pentru qa ceva cu totul nou: tot astfel căpitanul şi „Sarah”. Ei îi aţâţau j dorul după aventură. Aversiunea pe

care ■ Hank o avea pentru ea, îi inspira fetei mii ne gânduri năstruşnice.

Simţea o vie dorinţă să s! e amuze pe, socoteala lui; să-l copleşească cu întrebări, li să-l turbure, să-l zăpăcească dintr’un ca- l priciu isvorât pe jumătate dintr’un rest de; tiranie supravieţuind în ea din timpul co- | pilsriei nu prea îndepărtată şi pe jumătate 1 inspirat de curiozitatea unui nou decor „de către oameni noui având caractere şi I înoeletniciri cu totul deosebite.

După ce depuse pe masă tava cu cele I coua cafele, Hank eşi trântind uşa.

Câpitanul îi oferi lui Page cafeaua precum şi câţiva biscuiţi pe cari îi avea într’o I cutie ce conserve.

— Va bombăni acum, toată ziua, zise el râzând. Dar Hank nu-i băiat rău. In fond, nu există în tot portul un singur om! care prepari mai bine o tocană decât el. Este ceva ereditar în familie. Găliganul ăsta este capabil să-ţi fiarbă nişte sfori atât ilr bine încât să le înghiţi ca pe macaroane, j

— 33 – PHcat că-i maniac. Nu sunt contra re- libiei. Un om fără religie mi se paire ca o corabie fără hartă şi fără busolă

ii ir nu pot suferi pisălogeala pe chestia ista. Mătuşa lui era baptistă şi mania religioasa a moştenit-o delà ea. Pe tatăl lui

ll chema Fisher, Hank Fisher... A murit la San Lorenzo şi mi-a lăsat un orfan In spinare.

Page avea impresia că- ascultă reco- M&nuaţiile ce i se făceau despre o bucă-

l. rcasă în acelăş timp cu povestea unei fatnilii în care avea să intre.

De fapt, căpitanul, împreună cu toată ambianţa lui, o atrăsese în cercul familiei Trimmins; căpitanul juca rolul tatălui,

l lank acela al unei rude însărcinate cu bucătăria şi „Sarah-Trimmins” reprezenta caia familiei.

r! Oanoul că ea însăşi părea a fi în acest mediu singura fiinţă cu mintea sănătoasă ţi echilibrată îi conferea rolul

unei mame atenta şi devotată.

r – Ei bine, dacă te-ai săturat de biscuiţi, putem coborî p, e pământ diar mai întâiu • ’<v vrea să-ţi arăt partea din fa’ă a corăbiei.

8

!; _ _ 374 – ’7

r-y; ’ p |.

Căpitanul o conduse Ia cabina din faţă, mică, cestul de curată şi confortabilă; dpol \ izitari camera de baie, o debara şi ceva mai încolo o minusculă bucătărie care avea eşire separată-

Prin uşa întredeschisă, auziră vocea lui Hank în conversaţie cu Fouinard! care aştepta oroinul de plecare.

Page $i Trimmins luară acelaş drum înapoi astfel că nu-1 mai întâlniră pe Hank.

CAP. VI,

Inspectorul-delectiv Fraser

Ajunşi pe cheiul dela San-Francisco, Trimmins o conduse pe Page în Market Street şi în Kearney Street pân’ăj Ia magazinele cu îmbrăcăminte pentru marinari aespre cari îi vorbise. Page cumpără cu cincisprezece dolari un costum de pânză impermeabilă şi cu doui dolari şi jumătate, o pereche de bocanci cu talpă de cauciuc. IMUti rugă să i se expedieze pachetele

— 35 – In hotel apoi se reîntoarse în Rearney Sir- .1 unde se despărţi de căpitan.

□ Am o scrisoare die credit asupra H «ificil California, îi cxplică ea. Voiu re- HMi’. O cei cinci sute de dolari mâine di-m’ntaţu şi 1” ora 11 voiu fi la Tiburon. Volil g£sl drumul şl singură.

— Tc voiu aştepta începând dela ora

ll. Iti vel aduce şi bagajul?

) a, De altfel n’fitn decât două valize Ulii i H|ipi’ ol voiu reuşi să găsesc loc

M’B (ru «’If.

(i| l Ih11111 i’Ahc cil poftă.

Vel găml un hamal în clădirea por-
ıii Iul Iar pe cheiul Tiburonului le yoiu i’Sra emur eu. Apoi voiu plăti taxele da- phic şi poimâine de dimineaţa vom pleca,. M.ir.1 numai dacă nu cumva te mai răs-
IlndeşH...
— Oh’ Nu. Acum când totul este aranjat, nu aş lipsi d’ila întâlnire nici chiar pentru un imperiu.
” – Atunci, Ia revedere pe mâine.
ı I îi strânse mâna prieteneşte şi fata plecă *ta* hotel.

— 36-
Inîră în restaurantul hotelului spre a se ospăta. Se aşeză la o masă şi deschise poşeta spre a-i controla conţinutul când1 un bărbat îi atrase atenţia.
Intrase aproape imediat după ea şi când lata se aşezase la maisăj el ge apropiase de aparatul de radio spre a asculta mai bine ştirile. Acum o privea şi deodată avansa către ea. Page îl mai văzuse de altfel, dar nu-şi aducea bine aminte când şi unde. Ah’ Ba da: omul fusese pe vapor Ia întoarcerea ei delà Tiburon şi îl x^e- marcase datorită înfăţişării lui. Qfas, de vârstă mijlocie, relativ bine îmbrăcat, purtând un palton negru, nou, pa’ntaloni vărgaţi de asemenea noui, pantofi aproape impecabili şi gambetă.
Faţa îi era încadrată de favoriţi.
Page nu putea suferi bărbaţii cu favoriţi şi poate dleaceea îl remarcase atunci cano îl văzuse pentru prima oară.
Când omul se opri în faţa ei, Page se s ulă în picioare.
— Scuzaţi-mă vă rog, spusie el. /Sunt Uelccfivul Fraser, inspector in Bjfjgjr cea-

(r «l die poliţie şi vă rog să-mi acordaţi câteva minute.
Se aşeză lângă Page şi apoi continuă:
— Mi-am permis să vă urmăresc; die fapt, v’am urmărit dela Tiburon până aici. Lini permiteţi să vă întreb (focă i-aţi riiţt bani pentru o afacere oarecare acelui om în vârstă de care v’aţi despărţit în Market Streiet?
Page simţi cum i se strânge inima.
K – Vorbiţi de căpitanul Trimmins?

, Inspectorul Fraser isbucni în râs.

Da. Este unul din numele pe cari şi le dl II supraveghem de multă vreme dur ne alunecă printre degete ca un ţipar.

ı foarte dificil să-l surprindem asupra faptului. Céeace mă interesează este să ştiu nucă a obţinut vreo sumă oarecare dela dumneavoastră.

B – Nu, spuse Page având senzaţia că totul se priibuşeşte în jurul ei.

B – Ei bine, aveţi noroc. Ştiam că dă mituituri în ziare pentru o pretinsă croi- • Ieri de a lungul coastei. Cunoaştem toată combinaţia: chihlibarul cenuşiu ascuns undeva dc către un anume Riley şi aga mai

departe... Ii supraveghem mişcările şi după cele ce ş’tim despre el, credeam că dumneavoastră sunteţi singura persoană care a dat urmare anunţului. Prin urmare, nu v’a excrocat nicio sumă: cu atât mai bine pentru dumneavoastră şi cu atât mai rău pentru noi. Dar există un punct asupra căruia ne-aţi putea edifica. V’a spus către care port are de gând să se îndrepte după ce va fi ridicat chihlibarul? Aceasta-i foarte important deoarece bănuim că în dosul acestei afaceri se ascunde o contrabandă de alcool şi s’ar putea să-i fi scăpat vreo aluzie asupra atfesfui subiect.

— Nu, rp. Sf unse Page, nu mi a vorbit înev. Despre aşa ceva.

Fata sie simţi deodată foarte nenorocită şi incapabilă de a se mai încrede în cineva. Era indignată totodată.

Aproapie de contorul unde se vindeau ţigarete stătea un chelner care îi privea cu insistenţă. Părea foarte agitat. Se părea că el îl cunoaşte pe inspector. Văzândb-o pe Page stând de vorbă cu un reprezentant «I legii nu şi imagina el poatje? cai se făcuse

Ţ, [jţ. J. ■ | r-

Vlilovată de oeva? Puţin mai târziu, chel- Htlul dispăru în direcţia biroului.

Bp -■ Sunteţi sigură? mai întrebă inspectorul.

1 – Da.

p – Şi când este vorba Să pornească la «rum”

«— Poimâine.

— Ei bine, spuse poliţistul, deocamdată mi-1 nimic de făcut, dar dacă revine mâine, iiiyliinţaţi-mă la poliţie şi…

inspectorul se întrerupse d-’odată şi-şi lut grăbit pălăria. Directorul hotelului se apropia în grabă de masa lor.

— Iată-te iarăşi, ticălosule! îi strigă ftirectorul. Părăseşte imediat hotelul sau (* dau afară cu un picior în spate.

Directorul îl apucă pe individ de braţ |l-l împinse afară, urmat de chelner.

Puge rămase locului, dezamăgită, gata • K plângă şi întrebându-sie ce-o mai aş- (< apia.

ù Ui ect: rul hotelului reveni după câteva» nl «iuic, gâfâind; &e yedea cât colo, că fi fafC uz de picioare pentru a-1 evacua pi nc| (>f ii ui inspector.

— ’40 —

— V i rog să mă scuzaţi că-mi permit să vă întreb ce voia individul acela?

— M’a urmărit până la hotel, răspunse Page. Pretinoiea că este inspectorul Fraser delà poliţie.

— Drace! exclamă directorul. V’a sustras bani?

— Nu.

— Aveţi noroc! Inspectorul Frasier?… £) ar bine, acesta ieste pur şi simpla Clancy care a stat de două ori Ia închisoare şi care ar fi trebuit să fie spânzurat.” Nu este vina noastr, ă că aţi fost inoportunată, vă rog să credeţi. Noi facem tot ce putem ca să îndepărtăm din hotel canaliile de speţa ăstuia dar ei reuşesc să se strecoare pretutindeni. Noroc că James Fa recunoscut şi m’a avertizat. Păreţi consternată. Vă rog” si uitaţi acest incident. Aţi luat masa? Ei bine, luaţi vă rog ceva întăritor. James, mergi de adu un cocktail pentru domnişoara, în contul hotelului.

Directorul se retrase cu o adâncă ple- tliciune lăsându-o aă-şi revină.

Cântv James aduse cocktailul, Page îi de li’ bacşiş un

dolar. Prin intervenţia sa,

— 41 —

chelnerul adusese un îndreptăţit omagiu imagine! căpitanului Trimmins în toată puritatea ci.

CAP. VIL Reflecţii

În restaurant, Page se aşeză) la aceeaş m.’isÜ şi, ca şi în ajun, avu în faţa ei pe htttrfiiiul Jannis care, Ia altă masă, şedlea Rlbtmi de soţia Iui şi de alţi doui amici.

ı se păru că bătrânul o recunoaşte dar

iii evita să o privească.

Lui Page îi venea să râdă. Îşi reqă- Pibtasu buna dispoziţie din ajun. San-Fra’n- jiiCO nu i mai părea pustiu ci se asemăna ■p degrabă cu o operetă fără muzică HI’CU personagii mai vii. Î. Totuşi, după primele clipe de satis- fheţle, un sentiment de neli’nişte se insinua Iii Sufletul tinerei fete. Clancy nu încercase ||l-l stoarcă bani... Ce voise atunci? Să-l Hpfigrească pe căpitan în ochii ei? Dece? K Apoi îşi aminti că el o întrebase în Iff port va acosta căpitanul după cel va fj

— *’42* —

ridicat marfa şi la ce dată urmia să plece corabia.

Ea îi spusese că vasul va pleca poimâine.

Nu făcuse oare o gafă putând! sită-i dăuneze căpitanului?

În orice caz, nu era vina ei; şnapanul îşi jucase rolul atât de bine încât cine nu s’ar fi lăsat înşela’:? Şi la urma urmei, ce importanţă avea data plecării? „Sarah- Trimmins” era ancorată în larg vizibil pentru toată lumea şi dacă ea comisese o in- discreţiune, aceasta era floare la ureche faţl de modul cum îşi trâmbiţa căpitanul secretul în public.

Page se gândi dacă n’ar fi bine să alerge până la Tiburon spre a-1 avertiza pe căpitan dar se abţinu. N’avea să-i dea vreun avertisment special afară de acela de a-şi ţine gura şi de a-1 încuia pe Hank la loc sigur... sugestii cari cu siguranţă că nu vor fi luate în serios. Nu, afacerea putea să aştepte până mâine şi acum când îşi rememora în minte tot ce se petrecuse în ajun, socoti că pretinsul inspector punea

preţ mai mult pe locul unde se va desqărca marfa, probabil spre a pune mâna pe ea.

U» i’4i *i* • U4h

Bându-şi cafeaua în salonul restaurantului, ea văzu situaţia soliiţionându-se în mintea. Ei şi în lumina incidentului Clancy, lucrurile i se prezentau sub următorul

Mpect: i li

1. Incidentul Clancy demonstra în mod cviuent qă existenţa chihlibarului cenuşiu nu era o născocire a fanteziei căpitanului rrimmins. Clancy vorbise de Riley şi cunoştea chestiunea în linii generale; fireşte, Cluncy putuse afla amănuntele datorită vorbăriei căpitanului ori delà Hank; dar cteşi căpitanului îi putuseră scăpa unele iiictalii, Page ştia cu siguranţă) că el nu pronunţase numele Iui Riley nimănui afar.? <» ’e ea. In consecinţă, Clancy avea alte HUise de informaţii;

2. Depozitul chihlibarului reprezenta o valoare considerabilă, altminteri, pretinsul Wipector nu şi-ar mai fi pierdut timpul i’I s, l se ocupe de această afacere;

ı 3. Ea însăşi nu divulgase nimănui altceva, diecât data plecării dar obţinuse o Informaţie care putea fi utilă: aceea de a *tl ci Clancy dorea să afle primul port

unde va acosta căpitanul TrimminsI după ce va fi intrat în posesia miărfei.

Clanejr şi complicii • lui, dacă-i avea, aparţineau fără îndoială rasei păsărilor de pradă. Ei nu erau oameni, cari să-şi dea osteneala slă descopere o comoară dar erau capabili să o jefuiască dela acei cari ar des- coperi-o.

Page se hotărî să împiedece o asemenea tentativă cu ajutorul Providenţei.

Se urcă în lift şi merse în camera ei undt înceroă îmbrăcămintea ce şi-o cumpărase pentru drum; constată că -i vine loestul de bine şi cai se poate dispensa de modificări.

Odatt bagajul făcut, ea goni din minte pe Clancy, pe căpitanul Trimmins, pe Hank, chihlibarul cenuşiu şi restul;

apoi, ca un om cuminte, se duse la cinema.

CAP. VIII.

Pe bord

Taxiul care o transportă a doua zi uiinineaţa, se opri în port după ce mai

În I ii In trecu pe la Banca Californiei undè Incest un cec de cinci sute de dolari. După plătise nota hotelului, Page rămăsese numai cu douăzeci de dolari lichizi.

Situajia ei financiară era următoarea: trebuia să-i predea căpitanului cinci sute de dolari; mai avea o rezervă de şasezeei 0C dolari şi un sold creditor la banoă asupra căruia putea frage cecuri până la «lima de o mie de dolari. Ţ Plecase din Anglia cu şase sute de Urc. Cea mai mare parte din suma aceasta

o clieltuise dar în definitiv eşisis la socoteai Mai avea îndeajuns ca să se poată jntntoarce În patrie, dacă întreprinderea f. L pil anului Trimmins eşua. Acasă, o aş-li'plix mica ei rentă care, în timpul ab- ifnţeij sporise.

Cu inima uşoară, Page luă vaporul pen- iru Tiburon.

Cttpitanul o aştepta la debarcader. Adu- barca de pe corabie în care ur-cară linşajele lui Page.

Pi' bordul corăbiei, îi aştepta Hank Car** f fi rit a o privi pe fată, lu3j bagajele tll primire. Hank era morocănos şi părea

— Secă 9e resemnase cu prezenţa fetei pe corabie.

Page însă n'avea timp să se preocupe ae Hank. Era grăbită să-i povestească lui Trimmins incidentul cu pretinsul inspector de poliţie, ceeace făcu imediat ce se retraseră în cabină.

— Clancy spui că-1 cheamă? N'am auzit niciodată voibindu-se despre un asemenea individ.

— Ei bine, căpitane. É1 a auzit cu siguranţă vorbindu-se despre dumneata.

— Dar dece dracu, m'a ponegrit în faţa dumitale? Dacă vreodată voiu pune mâna, pe el…

— Ascultă-mă, căpitane, spuse fata. Chestiunea esie

serioasă. Cert că cineva mai ştie despre chihlibarul cenuşiu. Anunţul dumitale a atras atenţia oamenitor şi poate că dumneata chiar, ai divulga\ secretul…

— Niciodată nu i-am vorbit cuiva despre el.

— La urma urmei, poate: că i-a scăpat vre o vorbă lui Hank. Aminteşte-ţi că eri avea doui oameni pe bord1. Spunea că se

numesc! Calloway şi Longshot. In orie® «nit, secretul este cunoscut. Se ştie chiar i'll Riley ţi Ta divulgat. I

CKpitanul îşi umplu pipa fără să o Aprind'; şi exclamă:

ı — Dracu s'o ia de şandrama! Pe unde tc'nvârteşti, dai de spioni. Dar la ce bun! |t (niai vorbim? Nu ne pot face nimic. Mfiine dimineaţă, plecăm şi nu vom reveni Aici mai înainte de a fi vândut marfa yl încasat banii.

j – Iată ceeace voiam să-ţi spun, stărui l'n^e. Clancy n'a venit la mine 'numai că mi ponegrească. M'am gândit bine. Sunt convinsă că el voia pur şi simpilu să-mi niiiiiir i câteva informaţiuni asupra intenţiilor ciumitale după ridicarea mărfii, dacă

o vom descoperi cândva.

— Dacă o vom descoperi cândva? strigă

1iinimins sărind dela locul lui. Se pare t'N începi să te îndoieşti de acest lucru. I 1(1 Jur că substanţa se află la locul ei, linilc> unde a fost ascunsă. E sigur cum |P vfui şi mă vezi.

)•* Ştiu; dar în momentul când o vei fl ridicat sau vei fi primit banii pentru

ca, sc va ivi şi primejdia. Clancy voia să şi ic încotro te vei îndrepta cu marfa…

În spre Avalon, răspunse căpitanul.

Promptitudinea acestui răspuns o alarmă, întreprinderea părea dinainte pusă la pu'nct în mintea lui Trimmins, până în cele mai mici amănunte încât se putea ca el să fi comis vreo indiscreţiune în oraş cu toate ci tentativa lui Clancy desminţea această ipoteză.

— Nu vei putea pleca aiurea?

— Nu. Avalon se află la întoarcere în orumul nostru; este un loc sigur şi practic pentru descărcarea substanţei. Nu ştiu încă dacă se plăteşte taxă vamală pentru chihlibarul cenuşiu; am consultat un tarif vamal şi nu m’am lămurit; substanţa însă se întrebuinţează la fabricarea de produse ale parfumerilor şi s’ar putea totuşi să avem de furcă pe chestia asta. Firma care mi-a propus să-i vând! toată cantitatea are sucursale pretutindeni în Stateie Unite. Intre altele, şi un magazin la Avalon. Am fost la ei dar nu mi-au voi bit nimic despre taxele vamale. Sunt şireţi ca nişte vulpi şi bănuiesc că şe

y©r înţelege cu vameşii mai bine diecât mille. Voiu pleca la Avalon în orice caz.

>’ îndată ce mi-am trasat un plan de acţiune, eu nu sunt omtuj care să mă. Abat tiela el.

Prin urmare, Trimmins fusese la Hanson yl Fage şi le comunicase numele portului lliule va acosta. Şefii întreprinderii erau ik. ÇUmeni discreţi. Dar funcţionarii lor?

lată cei cinci sute da dolari, spuse 9*1, Numără-i şi vezi dacă sunt toţi.

frlinmins luă banii, îi numără apoi îi hlizit in portofel.

if E’n regulă, declară el. Acum voiu uilicii’i spre a merge să plătest datoriile. I’luvi/lilc şi apa sunt pe vas, astfel că | Mil* ni pleca mâine în zori.

CAP. IX.

O întâmplare ciudată

(lininle de a pleca, Trimmins îl chemă jffp» 1 Iliink şi îi spuse:

. «M l duc sii plătesc taxele. Veghează j «|* l! pn’i meu şi nu lăsa pe nimeni, pe

bord. Dacă cineva vine să te tragă de limb”, ţine-ţi gura. Mă întorc până într’o or, 1’.

Când se depărtară de corabie îl auziră pe Hank cântând.

— Nu i tocmai agreabil, observă căpitanul. Dar tot e mai

bine să cânte decât să bea. Nu sunt partizanul prohibiţiei. Ce poate face legea dacă omul nu este capabil să-şi dea singur seama de ravagiile alcoolului?

Page se gândi cu satisifacţie că n'avea nimic de temut; că sobrietatea căpitanului nu l va abate niciodată dela drumul cel drept.

Când coborâră, se dirijară spre biroul administraţiei unde căpitanul plăti taxele respective apoi merseră la Rafferty, un furnizor al marinei, unde mai rămânea de plătit un cont de provizii şi diverse alte articole.

Rafferty vindea de toate, dela homari ambalaţi în cutii de ţigări de Manilla

ı ânl la ancore de schimb.

După plata facturii care înghiţi oea

— 51 – parte din bani, „Sarah Trimins"

să ridiqe artcora.

V Blând în buzunar cei câţiva dolari

ı Aţi ti mai rămăsese, căpitanul deveni parcă

ıı li om. Fericit, el îi exprimă fetei pentru pfitna oară recunoştinţa sa.

K – Fără ajutorul dumitale, spuse el, «ontbin mea ar fi rămas aici până ar fi

ı lloczit. Nu voiu uita nici odată serviciul |ii* care mi l'ai făcut. Acum spune-mi ce Viei *tA* cumperi ca să-ţi arăt unde trebue ni larguieşti.

P» gc avea nievoie de diferite articole de inaleti.

Atunci intră în bazarul ăsta, spuse itt|ilinmtl şi rămase afară.

(Cumpăratul dură vreo zece minute, reveni în stradă, nu l mai găsi pe IWpll11!'- Qândi că poate intrase în debitul Hl ttlltluri spre a-şi cumpăra ţigări, dar Trllimins nu era nici acolo. Atunci Page pilr tntr'un magazi'n cu mărunţişuri spre B1 eiimpfini nişte ace şi alte fleacuri. Ră- iim «j înadins o jumătate de oră înăuntru, fiii închipuia că Trimmins plecase în port |t vr* Inciudatî că nu avuse răbdarea să

mai mare
era liberă

o aştepte. Voia să se răsbune făcându 1 să sc impacienteze. Dar căpitanul nu era nici în port. Se interesă de el la u'n hamal pe care îl cunoştea.

— Nu l'am văzut revenind, spuse el. Poaf'e s'a dus la căpitănia portului ori în altă parte. 11 aşteptaţi ca să vă îmbarcaţi împreună?

— Da.

— D-voastră sunteţi persoana care va pleca pe corabia lui?

— Da. De unde ştii? întrebă ea, atentă.

— Oh! Am auzit vorbindu se despre dv.

— Pe cine?

— Pe nişte tipi din port.

— Şi ce spuneau?

— Nu prea îmi pierd eu vremea trăgând cu urechea sau ascultând poveştile oamenilor; dar i-am auzit spunând că Trimmins îşi remorchează o fată care îi furnizează parale spre a degaja corabia şi că fata îl va însoţi riscând aventura pe care căpitanul a anunţat-o în ziare.

— Spune-mi te rog, îl întrebă Page, îl cunoşti pe un anume Clancy?

— Pe care dintre ei? Sunt dani;: unul

Mil, en barbă şi celălalt slab şi având cicatrice pe faţă. Sunt fraţi. Dqde mă pi'chaţi?

— Vin des pe aici?

p» Nu prea. Ei frecventează mai mult Hwklnndul. Cred că în momentul de faţă 91 mi ocupă cu contrabandă dar fac afaceri ^Btot soiul. Cal graï a s'tat în puşcărie iii' vreo două ori iar celălalt încă nu, pentru fl" IUI sprijin şi bani în dosul lor. Ei nun! stăpânii frontului mării Oakla'nd şi ftIl oarecari influenţe şi la San-Francisco. • - înţeleg.

Iii cursul convorbirei, Page se aşezase |i» ' o bancă. In modlul acesta îl făcu Ip# numai mai comunicativ.

K l'ânţii Clancy erau desigur nişte şnapan de mare anvergură; căpitanul Trim- fiIliiH ţi cliihlibarul lui le atrăsese atenţia, ■tf accastî afacere nu era decât un me- It'llf pe

lângă marile afaceri pe cari le
¡* ii 114*iin la cale.

L |).ir uncie rimânea căpitanul?

ı S «’ apropia ora cinci. El dispăruse cam Bl vreun ceas. Nu i s’oi fi întâmplat un nivuii’iil *Y* I aptul că îşi plătise toate fac-

tiirilc o mai linişti pe Page. Dacă ar mai fi avut asupra lui cei cinci sute de dolari, ea ar fi fost tare îngrijorată. Totuşi, era ciudată lipsa l, üi. O luă din nou pe strada unde dispăruse dar nu dete de urma lui. Urma căpitanului.

CAP. X.

Reveni ei căpitanului

La ora şase, obosită, flămândă şi furi- oas”., Page îl chestionă pe Fouinard care apâruse cu barca lui.

Câţiva pescari fără treabă, îi înconjurară asistând la convorbirea lor.

— Nu l-am văzut, spuse Fouinard. Trebuie sa fi venit încoace căci iată barca lui. Pe d-voastră v’a adus cu barca? Habar n’am unde se află. Poate este Ia Rafferty.

— Nu-i acolo.

— Oh! Va reveni cu siguranţă, fu de părere Fouinard Eu în locul d-voastră, m’aş întoarce pe corabie.

— Mi se pare că I, -am văzut pe căpitan, spuse unul dintre pescari. Era pe bacul

tare pleacă la Oakland la ora aceeà. N’âş puica să jur dacă era el; se găsea în iniiipania unei doamne.

I – I-am v, ăzut şi eu, spuse un alt pescar. Doamna care; -! însoţea era îmbră- Uifi în verde, purta o umbrelă şi o pană I» pălărie.

I’uge îi privi înmărmurită. Glumeau? Ingonind din mmte chestia cu doamna în Hr&c, Page se întrebă dacă Trimmins nu pliait bacul pentru Oakland sau San-Fra’n- UftCO îndemnat de motive misterioase, ft*- Să mergem, spuse ea lui Fouinard.

Pi puntea corăbiei, Page nu văzu pe nimeni. Ii plăti lui Fouinard apoi se că- l’IUl, sus.

Alunei apăru Hank. O măsură din cap pi) iirt’n picioare, apoi o întrebă, adresându-i P» Iii iu prima oară cuvântul:

t» Unde Pai lăsat pe căpitan?

Unde l’arn lăsat? repetă ea şi se • »» i» |>rliint- că deşi la rândjul ei îi vorbea puiln prima oară lui Hank, o făcea pe Hgfhhil dc care te foâoseşti când te adresezi um I rude plicticoase. A dispărut dela ora pi-ulU când ne-nm despărţit.

— 56 —

— La patru?

Da. Şi acum este ora şase.,

Hank îşi făcu mâna streaşină şi scrută zarea spre port.

— Şi barca? întrebă el cu glasul unui om cisperat.

— Este a, colo, pe plajă şi-l aşteaptă.

Hanic mormăi câteva cuvinte nei’nteli- gibile şi îşi făcu de lucru la ancora de schimb. Voia să arate că se spală pe mâini ca Pilat din Pont şi qă arulncă toata vina asupra lui Page pentru acest incitent.

Dar fata nu se sinchisi de Hank ci pirăsi puntea.

În cabină, Page găsi masa pregătită pentru c>ouă persoane. Probabil că Hank mânca la buqătărie.

Pe masă, se afla o farfurie cu carne conservaţi, pâine şi unt proaspăt, câteva felii <je ananas, o sticlă cu vin şi una cu apă.

Page se aşeză la masă şi mâncă.

îşi aminti, qă era cu desăvârşire despărţită de pământ deoarece pe Fouinard il lăsase să plece; dacă Trimminsi nu se

Fclittorcea, trebuia să-şi petreacă noaptea |m bord, singură cu Hank. Dar dacă i Ne întâmplase căpitanului vre un accident? In cc situaţie se găsea ea? Reproşurile lui Hank, pierderea celor cinci sute de lloluri, bârfelile… Şi dacă se va face o nil chetă şi va fi chestionată? —.

Totuşi n’avea niciun motiv să se tulbure «lat, inai ales acum când simţea că este gula s’o apuce o migrenă. Trecu în cabina tlln faţă şi închise cele două uşi care ’dăf «CUM în sufragerie şi în bucătărie, jj. O femeie oarecare, într’o

împrejurarare Hpft asta, ar fi urcat pe punte şi şi-ar fi ol h mit ochii scrutând zarea; ar fi umblat t! 1’ colo până colo, agitată frământându-şi «lintea cu întrebarea; ce s’a petrecut? Page Iii* i mi era o efmeie oarecare. Se apucă să nu ■ pacheteze bagajul. In cabină se aflau ^■Ufteroiise sertare. Le deschise unul după iilii|l: gttsi bucăţele de curea veche, o espa- llillli/l, un biscuit de-acum un an.

I PujfC deschise uşa şi-l strigă pe Hank.

Ip» Coboară, te rog, până la mine, d-le llmiih

Kl ii p i i’tt, surprins de ordinul ei, de

titlul ce-i dădea şi de tonul cu care-f] vorbea.

— Ia te uită aici? Cum pot să puii lingeria mea într’un asemenea sertar? ’3

Îi ceru să golească toate sertarele şi apoi să le curele bine, ceeace Hank făcui fără murmur.

Dup” plecarea lui Hank, Page îşi aranja lucrurile în sertare, deschide ferestruicile*’ cabinei şi se lungi pe pat.

Se întrebă ce va deveni oare dacă Trimj mins nu se va mai întoarcej, dacă cumva a fost asasinat. Dar dece siăj fi fost ucis? |Apoi îşi aminti de cazul lui Riley,. Dacă intrase şi căpitanul într’o cârciumă? „... De- ocatr. Iea se deşteptă din vis şi constată’că; se află întinsă pe pat cu urechile a. Intite’ la sgomoliele die afai$.

Era într’adev’ăr vocea căpitanului aceea pe care o auzea acum.

Căpitanul cânta un cântec vesel de dra-5 goste.

Apoi, Page auzi vocea lui Fouinardl care; i se adresa probabil lui Hank.

— Vezi că am barca la remorcă. Ţine-te] bine, căpitane! Haidel

I |) in cilplliiiuil continua să cânte.

▪I» |r tllttt în ce hal e, se auzi il I m lit ni vo.ca lui Fouinard. Haidej, qă- M ii înecarea odală! Hei! Prinde 1 (Im- I bine! Apucă-1 dupjă gât!

Vinile se auzeau acum din ce în ce ni ilhtliicl.

Iii sfârşit! Iată-te pe bordj! Ia-I de Wft (’, ’1 clu-1 la culcare! îl auzi ea spunând |n fouinard

▪ hiii urmare, aceasta era cheia misterillnll R’imas singur în faţa bazarului!, că- |*l<<• Util kc leclipsasie ca să revină în halul Probabil se lăsasie antrenat în proasta im l|lalc, afar, ă numai dacă nu intrase în- II’ml cabaret clandestin, die bună voie. |l OliH’ ştie ce i s’ar fi putut întâmpla?! < ludul; Page nu simţea nici desigust RpK’l mânie in contra căpitanului.

I iphindu i lumina, Page nu se putea ■Ifhlÿjica aşa cum ar fi voit. Cabina avea *şfl* midi lampă dar chibriturile îi lipseau *m* IlU voia să-l cheme pe Hank. Îşi scoase Itimial focliia şi se culqă în aşternutul Hpre mirosea a rufă curată.

¥ Pogc era foartje obosiră. Atât de obosită

era încât puţin îi păsa dacă corabia stâ pe loc sau dacă pluteşte în drum1 sprej Hakodate, Hull sau spre fundul iadului. In urechi îi răsuna mereu cântecul capiii {anului, doborât de whisky-ul consumai într’o cârciumă de marinari.

nea pe punte.

— Ei bine, ce aştepţi?!.... La babord! N’auzi? Luate-ar dracu! N’ai ochi?

Era vocea căpitanului. Page se uită priai geamul ferestruicei şi văzu cum se în dej părtează o mică corabie

care fusese cât] pe ce să se ciocnească d? „Sarah”.

O briză plă’U-ă împrospăta aerul dimii neţii, cerul strălucea iar căpitanul nu erai mort.

Nu trecuse de ora opt.

Page se îmbrăcă repeje şji se urcă pel punie. Peisajul o încânţi: limpezimea di-j mineţii ilumina to a ţă, regiunea scăjdând

CAP. XI.

Pe drum

Page fu deşteptată de o voce care răc-

În luminii, până departe, la San- tim»

Uimi dimineaţa! îi strigă Trimmins Jiu o apărând pe punte. Ai dormit ’ MI s’mii întâmplat multe năzbâtii I’AimI («MUn pierdut eri din vedere, jhttl odihnit şi dispus.

S momentul acela, căpitanul făcea pre- Ifetivt’lc de plecare.

t-iu’uiu, pentru prima oară, nehotărârea Hpccurri în sufle. Ul fetei. Încercă o îrn- ’viro în faţa realităţii. Peste câteva 1(avea să părăseastă civilizaţia, în Ci’ caz, San Francisco, pentru multă Bfoli’. Atitudinea căpitanului, incidentul din ttjun o lăsau indiferentă. Avea în- ’Pio deplină în el. Şlia că Trimmins, pe *%* fr. I în elementul lui. Dar dincolo de jiţili’ de Aur, era oceanul nesfâ şit şi ■moscului. Peste câteva minute va fi vl (C prea târziu.

Bite venise oare aci? Dcce făcuse toate i (* Ic făcuse? La urma urniej, fie ce-o Nu se va mai întoarce dii drum..

NI* i nu se mai putea, Corabia pornise fa) tlimp, prinţ, e iisulele Ang-1 *§i Ab*

air. I

i

im-|

ies,

— 62 – catraz, plutind drept către Porţile de Aur,

Atunci, între malul lui Contra-Costa marea cetate, apăru azurul Pacificului um”

brit în zare doar de insulele Faralloneţ

Pe punte, vânlul sufla acum cu puter|
şi căpitanul o sfătui pe Page să reintil în cabina spre a nu fi udată de valuri.

După ce trecură bara, căpitanul apăru

Î11 cabina ei.

— Hank ţi-a pregătit gustarea de di- mineaţă, spuse Trimmins. Iţi va face şi o cafea.

Page se uită pe fereastră şi nu avu niciun regret pentru pământul pe cart îl părăsea. Deacum înainte, lumea va reduce la „Sarah”, la căpitan şi la

Hank.

— Dumneata nu vii să mănânci? îli întreba ea pe Trimmins.

— Nu iau niciodată gustarea da dimi neaţg, răspunse el. Iau numai o ceaşd cu cafea. La prânz se schimbăj chestii

Hank mănâncă în bucătărie, e mai como
pentru el care nu este obişnuit cu socie- tatea.

— Dar aş vrea să te ajut, spusei

Ml nl (Hifluluit că ai să mă, laşi. Htllllli’tl ili’i i’U cloni cari slăi o. Manevreze b> huni? Aş! O voiu conduce singur, Hft (i vorbesc? Corabia se va conduce Ih^jh1 Am adus-o astfel delà Montery, I nli! un ajutor.

Dur cum ai putut dormi?

Olii Foarte bine. Fixezi bine direcţia, bara spre a o feri de vânt şi Vit merge de minune; dacă se iveşte vreo mii, cobori ancora cea mare pentru totul e’n regulă;. Nu-ţi face nici ^o 1”: Hank şi cu mine o vom scoate, pit. Eşti liberă totuşi, să ne vii ’ajutor. Iţi voiu căuta de lucru…

RF N’aş putea să mă ocup puţin de ■ bu-’ «Ittitrii?

I ~ Pentru Dumnezeu! S|ă nu-i propui lui Biank aşa ceva! Este foarte îndărătnic în ■l priveşte capitolul buqătăriei ca şii acel al religiei.

▪ — N’aş putea Sjă-i ajut cel puţin la Iplilnlul vaselor?

J – N’ai de cât. Totuşi, în Io: uI dumitale «v aştepta s, ă-l cunosc pe Hank puţin

mai bine şi până se mai obişnuieşte oU prezenţa dumitale pe bord.

Intre timp, corabia se depărtase foartf mult de pământ. San-Francisco aproape c'j nu se mai zărea la orizont. De altfel Jij indicaţie qî se aflau foarte departe de uscat era şi faptul că păsările cari îi însoţiseră o parte din drum1 dispăruseră acum cu desiăvârşire.

Corabia lui Trimmins era prea mică pentru ca ele să o urmeze miultă vreme ori poate fugiseră speriate de bucătăria lui Hank qăci Page înţelese imediat, că ori cari i-ar fi fost calităţile lui de om şi bun creştin, Hank era un buqător mizerabil.

CAP. XII „

O întâlnire neaşteptată

Page nu se înşelase. Hank se pricepea! sa facă o bună cafea şi chiar un fel del pâine dar în colo nimic. Pe bord, aproape toată hrana consta din conserve pe carii Page le-ar fi găsit bune dacă Hank nit

'.'nr fi încăpăţânat să încerde a le fac» ţii mai gustoase. Pagie suferea dar înghiţea în timp ce căpitanul înghiţea fără st sufeiie. Hank nu apărea niciodată în cabina din faţă, afară de cazul' când trebuia s.1 servească.

— Mai înainte, Hank lua masa cu dumneata, nu-i aşa? îl întrebai ea pe căpitan intr'o sear, ă.

— Da. Înainte de a yeni dumneata* Iţi place deaiul?

Ceaiul pe care îl făcea Hank1 era a- proape negru, un adevărat ceai de mărinar, capabil să împiedece digestia oricui afară rie açeea a unei tinere fete sau a unui căpitan ca Trimmins.

Menuul se compunea deobiceiu din carne conservată servită aşa cum1 se găsea în cutia ei căci Hank fera de părere că ea trebüe mâncată rece ca de altfel şi mân» carea ce o servea Dumineca. I

De trei zile de când se afla fata pe bord, Hank se schimbase şi Page putu să observe la el o sumă de ciudăţenii. Hank era mai complex decât îşi închipuise.

3

— 66 —

Page îşi dete seama cu timpul ca prezenţa ei reprezenta pentru el crucea pe care trebuia să o poarce. Toate eforturile oe a-1 ajuta la spălatul vaselor siau la curăţatul cartofilor îi provocau un vădlit resentiment în contra ei. Un lucru la care însă nu se gândise Page era că ea se permanentizase în mintea lui. Imaginea lui Page era prezentă în mintea luf atunci când spăla vesela pe care altădată nu ar fi spălat-o, atunci când mânca singur în bucâtărie ca şi atunci când îşi făcea rugăciunile.

Totuşi, imaginea lui Page era contrabalansată de aceea a ferneei care îi furase punga şi hainele.

„Sarah-Trimmins” plutea gâfâind, împinsă ’dela spate de vântul puternic.

În zare, se profila lanţul munţilor Californiei Inferioare.

Page, îmbrăcată în costum de pânză, se afla la cârmă-Atâta îi bătuse capul căpitanului încât acesta cedase. Căpitanul îi indica direcţia şi îi explică roza vân

— 67 – turilor, ca unui copil. Apoi îşi aprinsle pip i şi se depiărtă cu convingerea că foarte curând o va auzi strigându-1 să-i vină în ajutor. Dar se înşelă. Page se descurcă foarte bine.

— Este foarte uşor de condus, declară ea, ceva mai târziu.

— Nici vorbă, spuse căpitanul. Am ghicit imediat că te pricepi la corăbii arunci când! i-ai tras o păruială lui Fouinard. Corabia asta ar putea o conduce şi un copil.

Curând apăru şi Hank. Era rândul lui sa treacă la cârmă.

Văzându-o pe Page la postul de con- Juctne, rămase cu gura căscată.

Ce îndrăzneală, îşi spuse el. Mai mare chiar decât aceea de a sp|ă|l|a vasele. Se amesteca prin urmare şi la conducerea varului!

Costumul de pânziă a lui Page i se părea destul de indecent şi îi şocase pu- eoarea lui de maniac religios.

— E rândul meu, îi spuse el, pe ’un ton aproape duşmănos.

Page îi cedjă locul, cu Regret. Ar fi.

(lovit sa mai rămână la cârmă încă mult timp. Ori cine a con iu* un van n pânze va înţelege starea ei sufletească.

Scrută zarea şi deodată desichise ochii mari ca să vadă mai bine, apoi strigă:’

— Căpitane Trimmins! Dr9pt înaintea noastră mai pluteşte o barcă!

CAP. XIII.

Un musafir pescuit în apa oceanului

Căpitanul îşi puse mâna streaşină la ochi.

— E cineva în ea, spuse el. S’ar zice că este un naufragiat,. „un om1 abandbnat în mijlocul oceanului,.:;, afară numai dacă nu este vreun individ care pofteşte sfr fie primit pe corabia noastră.

Page îi înţelese gândul. Eăcea desigur aluzii la secretul chihlibarului şi qăpitanul Voia s (ă spună că n’avea chef să prjn tnească pie bord’ oameni cari sărŞ.i vâre, na ui în ireburile lor.

m – I Căpitanul îşi puse binoclul la ochi şi Iproferă o înjurătură.

- — In barcă este un tip care agită ceva. ■Afarr de asta nu văd nimic în barca iftceasta care nu măsoară mai mult de două liprezece picioare. Hank, ne-am dus dra- icului! Este un tip care se află *mtr’d* barcă Id’rept în faţa noastră, ! Ei bin’el, nu sie va
- sui pe boldul corăbiei noastre. II voiu;
- îneca mai înainte die a avea timpul să I se urce.

I Page se abţinu să răspundă la aceastăi I ameninţare dramatică. In cunoştea doar*

- acum pe căpitan.

I Sarah” continua sjă gâfâe.

- Când se apropiară de barcă îl văzură; I pe omul care încetase die a mai face semne, I ţinând în mână o rangă dintre acele cari I slujesc la abordat.

I – Ţine o rangă în mână, ! strigă că! — I pitanul. Hank, puţin tribord! te rog! Con- I ţinti i astfel mereu.

Când sosi lângă barcă, străinul agăţă I ranga de corabie remorcându-şi micul siău

I vas’. ■, !; ■ J Tj

Individul era un tânăr purtând un pan-

— 70 – _ ’

talon de flanelă cenuşiu şi un tricou dfil lân”. Era brunet şi avea faţa palidă.,

— Ce faci aici? îi strigă căpitanul de pe punte. Ce doreşti şi ce vrei să facil

Barca nu era dintre acelea cari aparţitB vapoarelor ci era o barcă mică de culoanj Verde, fără catarg şi fără pânze. Un bull toiaş care conţinea probabil, apăi potabil® se afla la un capăt al bărceli. In barcă j mai afla un coş mexican cu prolviz’ti iail alături de omul din barcă slet aflai o cart® legata în pieile.

— Cc fac? repetă omul din barcă. Xtfl vezi? Mă agăţ de rampa dumitalle cu rang® aceasta.

— Dar ce cauţi pe aici? îl întrebă 1 Hank.

— Ia acolo, nişte femei, răspunse in’! üiviaul râzând. Ce alta vrei să caut singur* pe mare la patruzeci de mile depărtare* de pământ plutind cu barca, Dumnezeul ştie undie? Halde! Ajută-mi mai bine s’o remorchez; merită osteneala să o salvez. 1

În ciuda persiflărilor sale şi a fap- j tului că da: ă oamenii dje pe „Sarah” nu | j*rau die treabă ei ap fi piutuj ^a^e [b^ne I

I

K I lase mai departe în mijlocul Ocêa- iiilui fără sjă se mai sjinchis’ească de el,

’age observă că omul din barcă ştia să, le stăpân p’e situaţie. Era un american i judecând de pe accent, părea a ffi

(lin America Centrală.

În timp ce Hank menţinea barca în Ichilibru, omul le trecu

pe rândf, o mulţime de obiecte; cutii cu ţigări, cartea, lin coş cu fructe, şi o pălărie de feutru care părea bună de dat la reformă.

Apoi trecu el însuşi pe bord.

Astfel sie priezentă pe puntea corăbiei ^Sarah-Trimmins”, inginerul- şef ’al lui Central Pacific şi al altor întreprinderi de cale ferate fa le cărui apuntamente se cifrau la zece mii de lire sterline pe an şi ale cărui beneficii de pe urmjs (a tot soiul de alte afaceri nu le cunoştea decât fiscul şi uneori poate nici acesta.

Cât ai clipi din ochi, omul îşi aprinse o ţigare.

— Acum ridicaţi barca. Cel mai bun lu~ru ar fi să desfaceţi frânghiile de colo.. — dar staţi să vă arăt cum.

P&ge obslervă cu surprindere că nici căpitanul, nici Hank nu dădură, semn# de iritare, poate şi pentru că străinul nu le dete timp să scoată o vorbă.

— Am luat-o dela El-Pazz pentru o croisieră de trei zile, explică el. M’am trezit cu un vânt puternic care miţ a rupt catargul şi mi-a luat pânza care nu observasem că este putredă. Am avut noroc că aţi trecut pe aici. Acum trageţi! încet!…

Când barca fu ridicată pe bord, Hank se reîntoarse la cârmă şi corabia îşi continuă drumul.

— Cum te numeşti? întrebă căpitanul.

— Mettez Eustiss sau mai pe scurt, Bud, răspunse străinul. Cred că este de datoria mea să-ţi mulţumesc. Aş fi fost în mare încurcătură dacă nu v’aş fi întâlnit.

— Uf! Nu mie trebuie să-mi mulţumeşti ci lui Dumnezeu, Spuse Trimmins.

— S’a făcut, răspunse Bud. Şi acum, încotro mergeţi?

— Voiu coborî pe coastă, spre Sud.

— Intr’un oraş? Faceţi negoţ?

— Nu. ’ ’;

— Sunteţi pescari?

— Nici.

Tonul căpitanului era sec.

— Atunci ce căutaţi?

j| – Un loc unde să vă pot depune pe uscat.

— Atunci viraţi şi conduceţi-mă Ia El- Pazz. Dacă nu aveţi o destinaţie Specială „vă este indiferent.

P – Să mă îndrept iarăjşi Spre Norjd? Nici nu mă gândesc! V’am spusj, că cobor spre Sud.

p – In direcţia aceasta;, nu există nicio localitate care să-mi conv*nă. Nu suntem ■departe de capătul Californiei Inferioare; pe aici nu există alt port de cât Totdos

I

Santos şi nu am ce căuta acolo.

E’ – Nici eu, spuse căpitanul şi nici Ia El-Pazz nu am ce căuta.

B – Ei drăcie!..;. (

I – Te rog să nu înjuri. Avem o fată; pe bord.

P Bud rămase cu gura căscată de uimire.

▪ Cum? Puştiul acela de lângă căpitan Icra o fată? Nu-şi dăduse măcar osteneala Ide a o privi; nici acum când îi fusese Ut rasă atenţia asupra ej, nu era sigur qă

— _ 74 – se află în faţa unei fete. Înfăţişarea lui Page avea ceva care o făcea să pară ciudată.

— Oh! Scuză mă te rogî, nu ştiam, în- găirnă el încurcat.

Apoi părând că a uitat de fată „se adresă căpitanului pe un ton tranşant:

— Ei bine „dacă nu vrei să; iei drumul înapoi spre El-Pazz şi nici să acostezli Ia Todbs-Santosl, unde ai de gând să mergi? Sunt în concediu pentru două luni din cari numai o săptămână s’a scurs1. Mai am la dispoziţie şapte săptămâni. Am venit cu avionul până în portul Magdalena iar i apoi am plecat la El-Pazz. Avionul meu se află acolo. Dacă nu vrei să mă; conduci la El-Pazz, singur nu mă pot duce. Nu mă poţi lăsa la Mazatlan pe coasta mexicană? Aşi putea lua trenul care să mă ducă la Southern Pacific. Deranjul vi l voiu plăti, fireşte. Iată cartea mea de vizită. Sunt inginerul-şef al Companiei dc $rum de fer Central Pacific şi mă numesc Eustiss.

Trimmins păru foarte surprins1.
— Lasă-mă sa vorbesc mai întâiu CU

’ – 75 – I domnişoara. Aşteaptă câteva minute „
B Apoi o luă de braţ pe Page şi se I depărtă puţin cu ea.
K’ – Dece nu vrei să-I conduci Ia El-Pazz? întrebă Page.
K – Pentru că aş avea neplăceri. Nu vreau să mai cobor în niciun port de pe coasta, asta sau de pe cea mexicană. Din cauza unei afaceri de contrabandă de parfumuri. [Nu spun că le-am introdus) eu. Nu sipu; n Iniei că nu le-am introdus. Dar aceasta Is’a întâmplat acum vreo zece luni şi me-jridionalii ăştia nu uită nimic afară de? datoriile lor. Nu vreau să-mi termin restul zilelor la muncă silnică într’o mină da aramă. Iată dece.
▪ — Atunci ce vrei să faci cu el?
K; – Nu există altă soluţie decât să-l jasvârl peste bord sau să-l iau cu noi.
K— Atunci ia-I.
▪ — Şi chihlibarul?
I – Nu este nevoie să ştie despre ce-i • Vorba. In orice caz, cred că putem avea încredere în el.,
I – Aşa cred şi eu. Pare un om foarte

ı : ; „. — .76 *
— ’in 1 r bine şi dacă consimţi, îl luăm cu noi. Părerea lui Hank nu contează.
Apoi căpitanul se apropie de Eustiss.
— Iată ce am hotărât, spuse el. Nu te pot duce la Mazatlan. Mă îndrept spre un punct al Mexicului unde nu există niciun oraş şi niciun loc unde să te pot depune pe uscat întrucât în regiunea aceea sunt numai s’tânci şi nicio casă de locuit. Dar dacă primeşti să ne însoţeşfti fără a pune întrebări te putem lăsa la Avalon când ne vom întoarce.
— Spune-mi te rog, care este numele dumitale?
— Căpitan Trimmins.
— Ei bine, căpitane, nu-ţi voiu pune decât o singură întrebare; puţin îmi pasăj dacă faci contrabandă de

spirtoase, dacă whisky-ul e bun; nu-mi pasă nici dacâ te ocupi cu pirateria; un singur lucruJ însă nu aş putea accepta: contrabanda de stupefiante. Nu-i vorba de aşa ceva? I

— Deloc. Drept cine mă iei?! Nu-i nici| măcar vorba de spirtoase ci de nişte măr-j furi speciale. Eşti satisfăcut?

— Oh! Perfect. Totul îmi este Indiferenţi

— 77 – de vreme ce nu-i vorba de cocaină sait opium.

— Tti mai cer un singur lucru, spuse căpitanul. Să păstrezi la întoarcere, cei mai mare secret despre cele ce vei veldea.

— Asta se'nţelege. Nu vorbesc niciodată despre afacerile altuia. Nu mă interesează.

— Atunci, suntem de acord. Iţi pot pune la dispoziţie un pat în cabina pos- terioară. Ce zici? Oh! Mâncarea n'ai decât să ţi-o plăteşti dar te avertizez, că „Sarah-” Trimmins” nu i un vas pentru turism.

CAP. XIV.

Bud şi Page înainte de apusul soarelui, d. Eustiss vizită corabia de sus până jos.

Până seara, sfârşi prin a cunoaşte istoria cofabiei şi el manifestă atari cunoştinţa în arta construcţiunii navelor încât căpitanul rămase încântat. Tot până seara, Bud află tot ce se putea spune despre căi pitanul Trimminsi, d'espre Page şi chiar şi despre Hank.

— 78-

Acesta nu părea încântat de prezenţa pe vas a lui Bud.

În ce priveşte pe Page, ea era în-j ciudată pe căpitan că nu-i spusese din capul locului dece nu îndrăzneşte să acosteze într'unul din porturile Californiei Inferioare sau a Mexicului.

Cu Bud ea vorbi pentru prima oară abia a doua zi după ce trecuseră de Capul Saint-Lucas şi se îndreptaseră spre coasta mexicană.

Hank era jos şi căpitanul Ia conducere. Ea şedea pe puntea din faţă ocupată să repare ciorapi când Bud veni să

se aşeze lângă ea.

— Te deranjez? o întrebă el.

— Deloc.

— Bine că am găjsit cu cine siă mai stau de vorbă. Căpitanul şi Hank nu- prea sunt vorbăreţi. Aţi făcut o călătorie frumoasă delà San-Francisco?

— Da.

— Eşti englezoaică, nu i aşa? Se ghiceşte după accent. Cum găseşti San-Francisco?

— Oraşul mi-a plăcut, răspunse Page râzând, dar n’aş dori să stau mult în ’el.

— Dece?

— Pentru că acolo, viaţa e ciudată.

— Ciudată? In ce sens?

— N’aş putea să-ţi spun. Mai întâiu, oamenii sunt atât de ocupaţi. Apoi, nu te poţi mişca fără sjă ţi se întâmfple ceva. Venisem să mă odihnesc o zi sau două înainte de a mă reîntoarce în Anglia şi acum, iată unde mă aflu.

— Cum ai ajuns aci?

— Prântr’o simplă întâmplare.

Ea îi povesti întâmplarea cu Jannis’, cu ziarul găsit şi cele ce urmară.

— D-(a ştii cum mă cheamă: Eustiss zis şi Bud. Vrei să-mi spui numele dumi «tale?

— Beumont zisă şi Page.

— Page?

— Este unul dintre pronumele mele. Toată lumea mă numeşte astfel.

— Este un nume foarte frumos. Cred că-mi vei da voie să fac, ci t: oată [lumea: te voi numi Page. Spune-mi, nu găseşti

că tovarăşul căpitanului este un individ caraghios? 1

— Cine? Hank?

— Da. Azi dimineaţă l’am întâlnit pe cânţi coteam după

Capul Saint Lucas. L-am î, ntrebat încotro ne îndreptăm şi ştii ce mi-a răspuns? „Spre mântuire”.

— Hank este foarte religios.

— Aşa mi s’a şi părut. Dar să-i fi văzut mutra: s’ar zice că are ceva împotriva mea.

— Tot astfel se poartă şi cu mine dar cred că n’o face intenţionat. Aşa îi este caracterul. E un omi ciudat. Am impresia că mă dezaprobă.

— Cum aşa?

— Cred că, după părerea lui, o femeie nu are dreptul să se îmbrace bărbăteşte şi că nu i se cade să se ocupe de treburi cari îi incumbă bărbatului. Hank este foarte rigid şi succeptibil. Îmi aminteşte de o mătuşă bătrână care era tot atât de exclusivistă.

În acel moment, trecu Hank. Ii văzu dar întoarse capul după ce avusese grije

să-i arunce lui Page o privire de dezaprobare.

CAP. XV,

Intermezzo

I Sfătuit de Page, care se împrietenise cu inginerul, căpitanul Trimmins, expuse! noului venit motivul acestei călătorii şi.. Şi speranţele de îmbogăţire pe care le aveau.

I Bud însă îl tachină, aducând unele acuzaţii lui Riléy.

I’ – Habar n’ai despre cine vorbeşti, pro- L testă Trimmins. Riley era un marinar; loial.

I Mai înainte ca el să poată continua, Page exclamă:

K— Priviţi! O mică corabie!

[Cu toţii se uitară şi văzură într’a- Idevăr un mic vas cu pânze care se apropia venind dinspre Sud L Căpitanul mromăi câteva cuvinte şi-şi Văzu de treabă Ia cârmă.

CAP. XVI.

Pe coasta pustie

La prânz, coasta se zări foarte distinct. Coline scunde coborau până la ţărm puternic luminate de razele soarelui cari le fecălda ariditatea. Pe măsură ce corabia se apropia de uscat, se zărea ţărmul; o plaje nisipoasă şi atâta tot.

„Sarah” plutise spre Nord-Est şi scur tase drumul astfel că se aflau în golful californian iar plaja aceasta protejată de peninsula Californiei Inferioare nu era expusă valurilor mari ale Pacificului.

Căpitanul observă acest fapit şi cârmi mai puţin spre nord.

— Am ajuns! exclama căpitanul. Nu-i chip să te’nşeli. Iată stânca cea mare. Şi să mai spui că Riley m’a înşelat! aoăogă el uitându-se triumfător la Bud. I

— Cred că totul merge strună, răspunse acesta. Stânca aceasta este un adevărat indicator. Dacă nu mă înşel:, se zoreşte I chiar şi valea despire care vorbeai.

— Aga, esţej, şî substanţa se mai află 1

I

□sa- id locul ei dacă n’a trecut altcineva pe I aici înaintea noastră.

— Mă întrefa, ce caută cei de colo?

«spuse Hank arătând cu mâna spre direcţia

▪ de unde se apropia micul vas pe care L îl zărise Page.

— Este o goeletă, declară căpitanul ■; după ce scrută zarea. Pare sjă [fie un vas 1 de pescuit rechinii.

p – Rechinii nu sie pescuiesc pie aici, I obiectă Hank. Nu suntem în baia Mag- I dalena.

B; „Sarah” îşi continuă drumul. Ei aveau altceva de făcut decât să se ocupe de I vase străine.

I La ora patru după amiază1, ancorară în mijlocul unei regiuni cu desăvârşire pustie.

& Deoda: ă, căpitanul exclamă:

K – S’o ia dracu de goeletă! Se ţine ca [scaiul după noi! Se apropie!

CAP. XVII.

Corabia misterioasă i Clandestini, aproape că nu mai existau’, ■regulamentele vămii şi telegrafia fără fir

făcuseră contrabanda aproape imposibilă. Totuşi pe coasta Mexicului şi a Californiei Inferioare, unele mici vase continuau un comerţ ilicit.

Vasul care se apropia, era pur şi simplu o rablă. Unul dintre acele. Vase capabile de a stârni curiozitate prin vechimea şi construcţia cu totul demodată.

Numele micei corăbii era „Harpa Islan- dei”, un nume tot atât de caraghios ca şi toată înfăţişarea ei. Acest nume era acum vizibil căci corabia se apropiase bine de „Sarah”.

O barcă fu lansată şi doui oameni co- borâră în ea de pe „Harpa Islandei” vâslind spre „Sarah”.

— Să mă lăsaţi pe mine slă mă’nţeleg cu oamenii aceştia, spuse căpitanul Trimmins.

Când barca fu aproape, căpitanul se adresă oamenilor dintr’ânsa:

— Allo! Ce vânt vă aduce încoace? I Nu v’am întâlnit niciodată pe meleagurile astea? Urcaţi! îi îndemnă el, când barca celor dbui acostă. Vasul meu se numeşte „Sarah-Trimmins” şi venim delà San-Fran-

.. — $5 – cisco într’o călătorie die agrement. Cine sunteţi voi?

— Sunt căpitanul Kelly şi vasul meu se numeşte „Harpa Islandei”. Venim din baia Magdalena pentru o afacere per onaiă. N’aţi întâlnit cumva din întâmplare o corabie cu trei catarge, navigând spre Sud?

— – Nu.

— Păcat. Oricum, sunt fericit că v’am făcut cunoştinţă. Ai o corabie frumoasă, căpitane, adăogă Kelly examinând echipajul.

Explicaţia călătoriei de agrement părea plauzibilă căci Bud se afla în neglijeu iar pe bord aveau şi o. Fată.

— Oh! Ce frumoasă corabie! continuă Kelly cu complimentările. Am admirat-o de departe. La drept vorbind, aş fi crezut că este mai mare. Dar are linie şi pluteşte minunat.

Tot vorbind, cei doi se îndepărtară.

Bud şi Page îi urmăriră cu privirile, apoi fata întrebă:

v r- Ce părere ai despre omul acesta?

™ Nu ştiu ce să cred. S’ar spun, e că este un colportor devenit marinar, unul

— 86 – dintre acei indivizi cari îţi' bat fa uşă ca să-ţi propună să cumperi chilipir o marfă pe care susţin că ar ayea-o de contrabandă. Dar n'am impresia că este un om rău.

În acest timp, căpitanul făcea onorurile casei arătându-i mosafirului întreaga instalaţie a corăbiei.

Kelly» e arătă extaziat spre marea satisfacţie a lui Trimmins.

La vederea bogatelor provizii de pe corabie, Kelly îl felicită pe Trimmnis pentru norocul de a avea pe bordf nişte călători atât de bogaţi într'o croisieră de plăcere.

— Pasagerii d-tale, îi spuse el, au nimerit-o bine pe „Sarah-Trimmins". Corabia este de o construcţie foarte solidă. Păcat că nu pot spune ace laş lucru despre: „Harpa" mea. Pe drum, a suferit o mică avarie şi va trebui să muncesc spre a pune vasul la punct. Deaceea am şi ancorat aici.

— Şi cât timp o să-ţi ia reparaţia? îl întrebă căpitanul Trimmins, plictisit de acest incident.

— 87 – Două sau trei zile, răspunse Kelly. Trebue să scoatem apa din cală. Noroc că avem asupra noastră o pompă de care vom putea să ne servim.

Trimmins nu răspunse. Reveniră pe punte şi Kelly îşi luă răma|? bun.

După plecarea acestuia, căpitanul Trimmins se adresă tovarăşilor lui de călătorie:

— Mare comedie, le spuse el. „Harpa" va rămâne aici vre -o săptămână spre a fi pusă la punct. Acest incident este cât se poate de supărător..

— Vrei să spui, că va trebui să aşteptăm o săptămână înainte de a putea ridica marfa? întrebă Bud.

— O săptămână? interveni Page. Nu. In cazul acesta n'avem decât să nu ne sinchisim de prezenţa lor. Eu sunt de părere să debarqăm şi să pornim] în căutarea substanţei. Ei nu ne pot face niciun rău. Noi snutem patru şi ei numai trei.

— Kelly mi-a spus că are nevoie diC două-trei zile dar eu ştiu că atunci când începi să repari o asemenea rablă, nu scapi cu una cu două. Şi dacă cumva s'aj întâmpla ca „Harpa" să li se scufunde

cïc sub picioare, va trebui să-i luăm şi pe ei.

— Ar fi mai bine, să plecăm înainte ca vasul lor să se scufunde. Domnişoara Page are dreptate. Cel mai bun lucru este să debarcăm mâine şi slă ne vedem a'e treabă. De altfel ei Vor fi deÿfttl de ocupaţi şi nu vor avea timâpfu, ! Să nfe supravegheze.

— Ai dreptate, d-le Bud. Vomi pileca mâine, trei dnitre noi, unul rămânând pe bora ca să vadă de corabie.

După ce luară masa, pe înserat, Page se aşeză pe punte alături de Bud, ca să aomire peisajul şi cei doui tineri rămaseră multă vreme alături.

PARTEA DOUA CAP. *L* Expediţia

A doua zi, Page fu cea dintâiu care se deşteptă. Când se întâlniră cu toţii, ea întrebă;

Când coborâm pe uscat?

— Imediat după ce terminăm cu gustarea de dimineaţă, iar Hank rămâne pe bord, decretă căpitanul.

Hank nu păru deloc încântat de această hotărâre. Vru să protesteze dar căpitanul îl puse imediat la locul lui..

Lansară barca pe apiă şi căpitanul, Page şi Bud, vâsliră cu putere spre ţărm.

— Ce va spune Kelly văzându-ne coborând? întrebă Bud.

— Nimic. I-am lăsat vorbă Iui Hank să le spună că am) polecat într'o excursie, declară căpitanul.

Ajunşi pe uscat, căpitanul Trimmins scoase schiţa din buzunar şi constată că Riley menţionase cu exactitate fiecare porţiune de teren.

Căutară totuşi multă vreme, dar nu găsiră grota.

Disperară aproape.

Făcură cale întoarsă cu gândul să re- îrtceapă căutarea dela capăt.

Să fi minţit oare Riley? Era exalus. Mărturia bunei lui credinţe era schiţa pc

carc căpitanul o avea în mână şi pe care regiunea era însemnată cu exactitate.

Atunci care să fie cauza pentru care nu dădeau peste grota căutată?

Deodată, Page îşi aminti de povestea ^Cărăbuşului de Aur” a lui Edgar Poe, pe care o citise nu de mu®. În povestea

I

aceea era vorba de o comoară care nu putea fi găsită decât dacă deasupra locului unde ea se afla îngropată, se lăsa să cadă un cărăbuş de aur atârnând’ de un fir de aţă ce trebuia să coboare prin ochiul unui cap de mort spre a indica cu precizie locul de unde trebue începută măsurătoarea. Omul însărcinat cu această operaţie era cât pe ce să găsească un drum greşit deoarece în loc să coboare aţa prin ochiul stâng al capului de mort, o coborâse prin ochiul drept.

Oare nu tot astfel greşiseră şi ei? in loc să cotească Spre stânga, cotiseră spre dreapta, aşa cum indica schiţa, pentru că socotiseră dreapta venind din spre ţărm. Nu cumva trebuia urmată direcţia invers, adică mergând spre ţărm?

Page le ceru celorlalţi s’o urmeze şi

— 91 – porniră iarăşi la drum, cotind de data aceasta spre stânga.

După vreo diouă sute de metri dela ui” tima cotitură, Page se opri brusc: în faţa loi se afla peştera căutată.

Cu multă precauţiune, intrară înăuntru. Era o grotă mare, parcă anume făcufâ ca sa slujească de depozit pentru mărfuri.

Aci, la adăpostul unei eşituri a stâncii, sub o grămadă de paie pe care o dădură cu grije laoparte, găsiră, învelite în pânză, treizeci de pachete voluminoase.

Domni o scurtă tăcere.

Căpitanul Trimmins fu primul care o rupse.

— Drace! exclamă el, fericit, în timp ce Page pipăia cu înfrigurare pachetele spre a se încredinţa că nu visează.

cap. Ir.

Aventura lai Hank

” După plecarea celor trei, Hank roboti icâtva timp pijn bucătărie apoi îşi luă

 92 – concertina şi se urcă pe punte. Acolo se aşeză comod şi începu să cânte.

Câteva minute mai târziu, Hank auzi sgomotul unor Iopeţi. Se plecă peste punte şi-l zări pe Kelly acostând cu barca lângă corabie.

— Putem să ne suim pe bord? întrebă el.

— Căpitanul mi-a interzis să primesc lume în timpul lipsei lui, răspunse Hank.

— Bine. Nu-i nimic, spuse Kelly „Auzind muzica, voiam să o ascultăm mai de- aproape. Dar dacă nu putem veni pe bord, ceeace, în lipsa căpitanului, este foarte explicabil, vino dumneata la noi. Am fi fericiţi să ascultăm un mic concert. Cânţi foarte frumos şi nouă ne place muzica.

— Nu pot, declară Hank, mişcat însă de a constata că muzica lui este apreciată.

— Nu fii copil, îl încurajă Kelly. Cine se va atinge de corabie în pustietatea asta? Vino cu noi. Nu avem întotdeauna ocazia să ascultăm asemenea muzică.

Hank nu mai ezită.

îşi luă concertina şi coborî în barca Iui Kelly,

; Când ajunse pe puntea „Harpei”, îl i întrebă:

I – Aţi terminat cu pompatul apei? Nu iv’am mai auzit lucrând’ azi.

▪ — Nu, Am golit toată apa şi spierăm I ca acum va merge şi fără să măi pompăm. K – Tot ce se poate. Oricum;, eu n’aş fi «încântat deloc să călătoresc pe o ase-

menea corabie.

▪ — Bah! Te vei obişnui repede, ripostă Kelly. Încearcă puţin să pompezi; vei ve_

1 dea cât este de uşor.

B *Hank* puse laopiarte concertina şi se I apucă să pompeze. Era destul de greu.

B – E mai lesne fireşte, să mânuie. Şti I un instrument muzical, recunoscu Kelly, BăzânduT lucrând. Acum îţi poţi da maj /bine seama cât avem1 die suferit, noi cari | suntem atât de săraci în timp ce dumnea- iyoastră faceţi croisiere pe yachturi con- ■fortabile, înzestrate cu băi şi alte insta- Htttţiuni moderne…

Wk~ Să lăsăm asta, spuse Hank, acru. ■I -Şi picknickuri, în orice caz, insistă Kelly. I-am văzut debarcând azi dimineaţă, jjneftrefiţi cu provizii pe o lună. Aşa este în

— 94 – totdeauna când ai deaface cu bogătaşi. Presupun că asta rentează.

Kelly o luă înainte, urmat de Hank şi de cei doui oameni ai lui Kelly cari veneau în urmă.

CAP. III.

O răpire îndrăzneaţă

— Eram sigură, spusie Page. Ştiam că Riley n’a minţit.

— Nu înţeleg însă, ripostă căpitanul „ce l’a determinat să-mi indice drumul’spre j (dreapta în loc spre stânga.

— Poate că a confundat stânga cu] dreapta sau poate că voia să spună, căi poziţia trebue căutată cu faţa spire mare,] încercă Page să-l lămurească.

Bud era foarte surprins. Căpitanul în, loc să zburde de bucurie, era preocupat de o chestie atât de măruntă acum dupJ ce găsiseră comoara.

Lui încă nu i venea să creadă, că în pachetele acelea se află într’adevăr sub<j stanţa căutată.

— 95 —

Bud scoase unul din pachete Ia lumină [şi abia după ce îi cercetă conţinutul se | convinse că găsiseră comoara.

I Nimic nu-i mai uşor de recunoscut ca B chihlibarul cenuşiu. Este o materie com- [pactă, de culoare albă-cenuşie cu o uşoară nuanţă verzuie din loc în Ioc şi străbătută \ ici, colo de vinişoare roşietice.

— Douăzeci de dolari uncia, declară

ı căpitanul. Cred că marfa merită cinci sute de mii de dolari ca nimic. Şi când te

I

gândeşti că această comoară aştepta aci liniştită în timp ce proprietarul ei se lupta cu moartea. Bietul Riley! A fost un om de treabă.

By – Acum, propuse Bud, să ne aşezam puţin şi să ne gândim ce avem de făcut.

Ceeace mă îngrijorează este prezenţa ti- pilor de pe goeletă.

— Oh! Sunt inofensivi, fu de părere căpitanul. Kelly piare un om bine şi nu-i ’ găsesc niciun cusur în afară de mizerabila li|i navă.

jf – Cu toate acestea, mă întreb ce vor fiice când ne; vor Vedea cărând marfa pe bord?. „

/ şh3? i

— Şi eu mă’ntreb, spuse Page, muşcând dinti’un biscuit. Ori ce ai spune, mie nu-mi inspiră încredere nici el, nici oamenii lui. Mai ales chiorul acela…

— Iată cum sunt femeile! exclamă căpitanul. Un biet nenorocit rămas infirm de pe urma vre-unui accident…

— Ba mie îmi face impresia că infirmitatea lui se trage de pe urma unei lovituri.

— Indiferent din ce cauză provine, eu nu-i fac un cap de acuzare din această infirmitate. Dar să revenim la chihlibar. Trebue să găsim un mijloc de a-1 tran- porta. S’ar putea să treacă douăhxei zile până ce „Harpa” să fie în stare să ridice ancora şi cred că nu-î bine să lăsămf substanţa aci până atunci, spuse căpitanul.,

— Să mergem pe bord şi să revenim când se va întuneca, dumneata, Hank şi eu, ca să ridicăm pachetele, propuse Bud. In modul acesta vom putea ridica ancora mâine dimineaţă, fără să ne sinchisim dt ceilalţi.

— Totuşi, spuse Page, de ’unde patenţ

şti dacă venind încoace nu am fost urmăriţi de cineva? De mexicani…

— Ori de chinezi, o întregi Bud1, glumind E drept că aceştia nu vorbesc englezeşte…

— Nu-i vorba de asta, spuse Page în* ciudată.

Apoi nu mai scoase niciun cuvânt.

Mica lor ceartă trecu neobservată die căpitan.

— A părăsi un lucru, înseamnă aii pierde, declară el sentenţios!, indiferent idacă este vorba de a femeie, de un sac sau de parale, fără Să mai vorbim de chihlibar. Cu sau fără voia Iui Kelly, voiu transporta marfa pe bord.

Page nu făcu nicio obiecţie.

Bozumflată de contrazicerile lui Bud, ea nici nu-şi dete seama, că prin tăcerea ei consimte Ia o expediţie foarte riscantă. Raţiunea îi spunea că Bud avea dreptate. Văzându-i încărcaţi cu pachete, Kelly va bănui desigur că aduc ceva preţios. Cel mai bun lucru era să urmeze sfatul lui Bud. Dar amorul ei propriu, jignit, o

împiedecă să sipună ceeace gândea şi reaua ei dispoziţie se accentua.

— Să mergem, spuse căpitanul. Eu şi ti. Bud vom lua câte un balot şi vom lucra astfel până ce le vom transporta pe toate.

Page protestă şi ceru insistent ca şă care şi ea un balot.

În cele din urmă, căpitanul consimţi.

Când marea apăru în raza lor vizuală, Trimmins se opri brusc şi exclamă:

— Mii de bombe|!… Ce l-a determinat pe Hank să mute locul de ancorare al corăbiei?

„Sarah” cu pânzele fâlfâind în vânt se (îndepărta de plaje.

— Barca a dispărut! strigă Bud. Iat-o legată de „Harpa”. Ce ’nseamnjă asta?

Abandonară baloturile în nisip şi alergară la ţărm.

Barca pe care o lăsasieră acolo, plutea alături de corabia lui Kelly în timp ce „Sarah” dispărea în larg. Ei putură

observa, că nava lui Trimminsi era condusă ae trei oameni.

— Au furat-o! spuse căpitanul. Mize-

rabilul d’e Kelly! Au răpit-o şî ne-a lăsat nouă, rabla Iui.

CAP. IV.

O mânS de maestru’

Bud era de1 aceeaşi părere. Toţi trei rămaseră consternaţi de această lovitură.

Dar ce devenise Hank? Probabil că se ascunsese pe undeva în fundul vasului.

Nu era deocamdată nimic de făcut. Măi târziu, când vor fi ajuns în apele americane vor putea depune o plângere contra Iui Kelly pentru acest fapt.

Aveau însă neapărată nevoie d’e barcă dacă voiau să ajungă până la „Harpia” care era ancorată mai departe de ţărm1.

Bud făcu un gest hotărât. Lepădă haina şi intră în apă.

După câteva minute, Bud se apropie cu barca de ţărm.

— Să plecăm mai repede! Ie strigă el. Cineva se află pe corabie şi sie pare că lovele cu picioarele dje podea.

— Mai întâi, să încărcăm chihlibarul, ripostă căpitanul.

Când ajunseră pe corabie, nu zăriră pe nimeni pe punte Har din cală se auzeau distinct, sigomotele produse de un om care se sbătea.

Coborâră şi îl găsiră pe Hank legat cobză.

Când îi desfăcură legăturile, Hank le povesti cele ce î se întâmplaseră. Fusese invitat să cânte şi odată ajuns. În fundul vasului, echipajul lui Kelly şe năpustise asupra lui şi sub ameninţarea revolverului îl silise să semneze un document prin cârc atesta că vânduse de bună voie corabia lui Trimmins pentru suma de o mie de dolari şi în schimbul „Harpei” cedată de căpitanul Kelly. Banii bineînţeles că nu-i primise.

Furia căpitanului nu mai cunoştea margini.

— Linişteşte-te, îl consolă Bud. Bine cel puţin că ne-a

lăsat „Harpa” ca să putem părăsi aceste meleaguri. Vânzarea, nu are nicio valoare căci a fost făcută prin forţă,.;. Y-/ *’L*, ■ i

r – 101 —

Da, dar până să I ajungem pte Kelly, • esta poate vinde nava mai departe şi it un ci lucrurile se complică. Toată vina o iartă Hank.

Aş Vrea să ştiu ce ai fi făcut în Icul meu, spusie acesta dacă te ai fi trezit Éb ameninţarea unui revolver?

—” Nu de asta vorbesc ci de faptul ai făcut prostia săi piărăseşti corabia. Dacă nu m’aş fi dus eu la ei ar fi Jbnit ei la mine. Erau trei şi eu erafri singur.

şcei patru porniră să cerceteze nava.

K Ab’a acum îşi deteră seama cât de şubredă era corabia lui Kelly. Culmea era căj pe „Harpa” nu existau decât puţine fcimente de proastă calitate. Fără să mai ■orbim de lipsa de confort...

Va trebui să pompăm până la Avalon, declară căpitanul după ce terminară îl inspecţia corăbiei. Şă sperăm că pompa Iste în bună stare.

«Apoi, căpitanul se duse să examineze îfcompa.

▪ Bud şi Page, rămaşi singuri, îl ur- in. Ijră un timp cu privirea.

□, _ 102 -; *-T*/*

— Chestia este foarte neplăcută, spuse Bud. Dacă Trimmins nu ar fi atât de încăpăţânat, am merge la El-Pazz care este mult mai aproape.

— Nu se poate, explică Page. Cum părătorii noştri se află Ia Avalon.

— Şi crezi că la El-Pazz;, nu se găsesc cumpărători destui?

— Căpitanul zice că nu.

— Habar n’are.

— Ba el ştie mai bine.

— Se’nşeală.

— Ba nu.

— Constat că iar îţi arde de ceartă * qu mine.

— Nu eu provoc, ci dumneata.

— Bine. Dacă îţi place atât de mult, ! n’ai decât să mergi la Avalon. Să ştii însă că acolo vor râde şi gâştele de noi,

— Dece?

— Vei vedea.

— Spune-mi fără frică.

— Avalon este un port unde Vin numai milionari. Alături de yachturile lor anco’ rate acolo, rabla asta a lui Kelly va stârni senzaţie.

ţ|; |— 103 —: T

▪ — Nu-i nimic, spuse Page. Asta mă la amuza.

▪ O jumătate de oră mai târziu când toc- tnai se pregăteau de plecare, căpitanul ■coase un strigăt şi le arătă] cu degetul spre Sud. Din direcţia aceea sie apropia un vapor care avea un singur coş.

CAP. V.

„La Cafetirèe”

I ’

▪ — Am impresia că este un vapor al Vămii şi noi nu avem nici documente şi nici jurnal de bord. Blestematul de Kelly B-a luat cu el. Hank! comandă căpitanul, (lu-te jos şi ascunde pachetele cu chi- llibar printre vechiturile dsn cală. Dacă It găsesc indivizii cari se apropie, cine He dacă nu ni le confiscă.

«Vaporaşul se apropia din ce în ce mai mmH.

m~ Este un vas de patrulă, constată Rlmmins. Cunoaşte coasta cum ţi-ai cu- Hta c buruncrul. Ro^e să nu fie al vămii iur este cu siguranţă mexican. Cunosc

I” 7’ – 104 —

puţin limba spaniolă şi dacă nu este un vas al vămii sper să scăpăm basma curată,

Când fu aproape de tot de corabia lui Trimmins, de pe vaporaşul care s< numea „La Cafetière” fu lansată o bard în care luaseră loc patru marinari şi dou ofiţeri şi care se îndreptă spre „Harpl Irlandei”.

După ce barca acostă alături da cora bie, pe bordul navei lui Trimmins se urc un omuleţ iute, având în mână un revolv* uriaş…

Fără să salute, el se adresă căpitanului

— Mă aflu pe vasul care se numeşti „Harpa Irlandei” nu-i aşa, căpitane Kelly In sfârşit am pus mâna pe dumneal De data aceasta nu ne vei mjai sicăpa. J

— Să te ia dracu! strigă căpitanul Trin mins. Eu nu sunt Kelly! Kelly mi-a, furi corabia si a fugit cu ea!

Intre timp, apăru pe punte şi celăla gradat împreună cu doui dintre marinai Toţi erau înarmaţi.

Bud îl luă deoparte pe Trimmins ţj spuse:

— Ascultă, căpitane! E; te inutil să;

luăm Ta harţă cu ei. Mai bine să’âncercăm1

o scoate la capăt, cu binele. Aicum! cred că îţi dai seamiaj deca a făcut Kelly pest schimb. Era urmărit, cine ştie pentru

Apoi Bud se adresă ofiţerului.

— Senor Caballero, spuse el într’o spaniolă aproximativă. Kelly plecat, Levantos.

ı Cu un gest îi arătă marea apoi pie căpitanul Trimmins.

Mb— Acesta este căpitanul Trimmins, continuă el, cetăţean american. Americano şi cu mă numesc Eustiss. Această domni- loară este engleză.

▪ Dar ofiţerul nu-1 mai asculta. El şi ■am en ii lui luară în posesie „Harpa” şi Trimmins împreună cu ifâsoţitorii lui se irăzură prizonieri,

Bp- Este inutil să ne opunem, s! puse Bud. ■febue să rămânem liniştiţi şi să ne pur- liim politicos. Aud că tipur a comandat |iă se dea drumul pânzelor. Se pare că obligă să urmăm vaporul.

B’Toate acestea se întâmplară ca prin vis.

11 Şud se apropie de ofiţerul mexican

intră în vorbă cu el. Apoi reveni să le comunice celorlalţi ce aflase.

— Vaporaşul acesta nu este mexican ci aparţine unui alt stat de pe coastă. Oamenii aceştia au o convenţie cu Mexicul spre a vâna pe indivizii de teapa lui Kelly. I Ofiţerul nu-mi pare a fi un om rău. Să rămânem liniştiţi până ni se va ivi pirf-j lejul ca să evadăm.

În acest timp, căpitanul Trimmins ful solicitat de ofiţer să preia conducerea co-J răbiei ţinându-se după vaporaş iar pe bordl rămaseră doui marinari pe cari căpitanul! îi văzu luând loc pe punte şi începând! să joace o partidă de cărţi.

— Ia te uită la ei, spuse Trimminsl înciudat. Dumneklor se distrează de parcâl ar fi pasageri în timpi ce noi trebuie s&l mânăm corabia pentru ei. Nu le lipiseşt^H decât o cafea... |

— Crezi că le place? întrebă BudL 1

— Ba bine că nu. Arămii ăştia nu potfl trăi fără cafeluţă.

— Aşa? Ei bine, le voiu da eu c «*B feluţă, spuse Bud enigmatic. Aşteaptă

mai puţin! Căpitanul lor mi-a spüs că ivotn merge până la Croton.

— Cum îl chiamă pe ofiţer? întrebă ’Page.

— Sublocotenent Diaz, răspunse Bud. CAP. VI.

Fuga

I Până la prânz, nu se mai ocupară de intruşii de pe „Harpa”.

I Făcură cu schimbul la cârmă, în timp ce Hank se strădui să prepare o masă împărătească. De data aceasta, el nu mai respinse sfaturile lui Page în materie de artă culinară.

La ora mesei, cei dbui marinari împreună cu sublocotenentul Diaz, fură poftiţi la masă.

Li se servi tot ce aveau mai ales pe Intre altele şi două sticle întregi: u whisky. Băutura făcu minuni. In timp ce căpitanul Trimmins şedea la cârmă iar Hank servea masa, Page şi Bud ţinură ipanie mosafirilor. Curând însă ei se

retraseră spre a-1 înlocui pe rând! pe ca-1 pit an.

În timp ce se aflau pe bord, în încăperea. Unde marinarii

continuau ospăţul, se’ncinse o petrecere în lege. De mai mulţi? ori, căpitanul Trimmins fu solicitat să ia parte la ospăţ dfir în cele din urmă se pare că mosafirii uitaseră de el. Gălăgia lor devenea aproape infernală. Dela cântece, ajunseră la o sgomotoasă discuţie care degenera, nu se ştie din ce.

După ce ajunsese la paroxism, către seară, igăliăigia începu să se domoleascl până se făcu tăcere deplină.

Atunci, Bud şi Page coborâră împreunl cu Trimmins lăsându-1 pe Hank la cârmi

În sala unde se ţinuse pţ’âpăţul, un spe (tacol oribil li se înfăţişă ochilor. Ml rinarii şi Diaz, beţi turtă, căzuseră su masă şi dormeau de-avalma unul pest altul. In căzătura lor, răsturnaseră pe jo toată vesela.

Intre timp se întunecase deabinelea | vaporaşul care o luase înainte dispărui din raza lor vizuală.

Mai întâiu, căpitanul Trimmins îi de

zarmă pe marinari. Apoi se consultă cu Buu şi Page asupra celor ce aveau iU’ făcut.

Pe cei trei oameni, îi urcară pe punte şi -apoi căpitanul dădu ordin ca să câr mească corabia spre răsărit.

— Crezi că vaporaşul va reveni? întreba Page.

— Nu. Echipajul lor îşi închipuie că Diaz şi însoţi lorii lui ne ţin sub supraveghere şi că îi urmăm. Mâine dimineaţă, îi vom depune pe Diaz şi pe cei do ui marinari pe uscat şi noi ne vom vedea de drum.

— Eu n’am niciun amestec în treaba asta, declară Hank. Ia uitaţi-vă la nenorociţii ăştia.

— Ce nenorociţi? spuse Bud. Dar, deşteptule, nu-i mai bine aşa decât să fi rămas sub ameninţarea revolverelor lor?

— Domnule, mă insulţi, protestă Hank, indignat.

— Nu mai spune!

— Vă rog să mu vă maţi ^ certaţi, <se amestecă Page.

— Cum să nu mă, cert? spuse Hank.

— No —

Sunt indignat să te văd amestecată şi pe dumneata în chestia asta. Am auzit bine când ai spus să li se dea de băut, adăogă el î nainte de a pleca.

— Pe legea mea! exclamă Bud. Dintre toţi idioţii pe cari i-am întâlnit în viaţă niciunul nu-1 depăşeşte pe Hank.

— Nu-i idiot, răspunse Page. Dumneata nu 1 înţelegi. El este un adversar convins al băuturilor alcoolice şi găsesc că asta este foarte frumo|si din partea lui chiar şi în împrejurarea de faţă.

Bud râse cu hohote.

— Dece râzi? întrebă fata.

— De ceea, ce a spus adineaori: că este indignat să te ştie amestecată în chestia asta.

— Şi ce-i de râs, mă rog?

— O! nimic. Se parfe că se gândeşte mult Ia d-ta.

Page îşi reţinu mânia pentru această observaţie.

— Mă duc să mă instalez la cârmă, spuse ea. N’ai decât să te duci să mănânci ceva şi să-mi dai pace.

— 111 _

— Imi pare rău că te am supărat, declară Bud.

După plecarea acestuia, Page se gândi la Hank care lucra de zor la pompă. Purtarea lui îl determinase pe Bud să-i spunâ aproape deschis că Hank este îndrăgostit de ea.

Lui Page îi părea rău, că nu-1 piălmuise pe Bud pentru îndrăzneala lui…

Totuşi, când Bud reveni cu o mică gustare ea nu refuză această atenţie.

În timpul acesta, Hank continua să pompeze cu furie deşi nu era nevoie căci nu mai avea pentru ce.

CAP. VII.

O scenă hazlie

A doua zi dimineaţă, Hank şedea pe punte şi fuma liniştit. Page dormea într’un hamac iar Bud se afla la cârmă.

După ce termină de fumat, Hank îşi curăţă pipa apoi se adresă lui Bud:

— Cei trei marinari dorm. Auzi cum sforăie? Adineaori

păreau morţi. Ce aj

făcut cu revolverele lor pe cari ţi le-a încredinţat căpitanul? ~

— Pe unul l-am asvârlit în mare şi pe celălalt l-am pus în buzunar, răspunse acesta

— Ce ai de gând să faci cu indivizii ăştia?

— Să-i depun pe uscat, dacă se va putea.

— Şi dacă nu se va putea?

— Îi vom asvârli în ocean, răspunse Buci, glumind.

— Ei bine, vei lua asupra dotale această sarcină. N'am să-ţi dau niciun concurs, declară Hank. Este în contra religiei mele.

— Créer de pasăre pe eşti! îi strigă Bud. Iţi închipui că am vorbit serios? Şterge-o de aci!…

Hank îi întoarse spatele.

Buo' dete din umeri. Întâlnise în viaţă mulţi oameni ciudaţi dar niciodată unul asemenea nepotului lui Trimmins.

Puţin mai târziu, apăru pe punte şi căpitanul.

— Bună dimineaţa! strigă el vesel.

Apoi îi examină pe marinarii adormjţi,

îl orândui pe Hank la pompă şi reveni la cârmă.

I – Spune-mi te rog acum, îl întrebă Bua, ce ai de gând să faci cu oamenii [de colo?

I – Vaporaşul trebuie să fie departe, răspunse Trimmins. Călătorie sprâncenată! Pe oameni îi vom coborî într'o barcă împreună cu un sac cu biscuiţi şi un bidon mare cu apă şi îi vom lăsa să se descurce cum le-o plăcea, atunci când se vor deş- itepta.

I – Eu n'am niciun amestec în treaba asta, declară Hank fără să fi fost întrebat. I – Şi cine susţine contrariul? întrebă Bud, agasat de stăruinţa prostească a lui Hank. Eşti un imbecil.

K – Ia priviţii! use Hank. Mă tratează de imbecil, dumnealui?… Cine vorbeşte? ' 1 1 'j!

K – Măgarul începe să urle! exclamă Bua, văzându-1 pe

Hank râzând batjo- Icoritor.

1 Atunci Hank, aţâţat la culme îşi scoase paina şi îl provocă p” Bud la lupta,

r -114-

— Vino, urlă el năpustindu-se asupra lui Bud.

— Desparte-i căpitane! strigă Page.

Dar acesta îşi vedea liniştit de treabă la cârmă.

— Lasă-i Siă se încaiere. Asta Ie va face bine, spude el calm.

Dar lupta între cei doui care se luaseră la trântă rămase nedecisjă căci deodată căpitanul lc strigă:

— Atenţiune! Se apropie o corabie. Bud şi Hank se despărţiră imediat şi scrutară zarea.

— Vă amintiţi, spuse căpitanul, că Kelly j m’a întrebat dacă n’am întâlnit o corabie cu trei catarge?

— Da.

— Ei bine, corabia de colo are trei 1 catarge. Se pare că Kelly avea întâlnire] cu ea.

— Presupun deci, că echipajul ei va j încerca să stea de vorbă cu noi.

— Asta presupun şi eu, spuse căpitanul,

CAP. VIII.

O încercare neizbutită

— Dacă omul care este căpitanul corăbiei e un complice a, l lui Kelly s’ar putea! sa avem neplăceri, declară căpitanul. Dar poate că mă înşel. Vom vedea imediat.

| Schimbă direcţia corăbiei dar (jupă câteva minute observară că şi corabia cart se apropia schimbase direcţia şi că i urma. I Nu mai încăpea nicio îndoială că oamenii de acolo voiau să-i ajungă. K – Este inutil să ne eschivăm, spuse căpitanul. Sunt mai repiezi decât noi.

— În ori ce caz, eu am cu ce să mă apăr, declară Bud, arătându-i revolverul ce-1 luase unuia dintre marinari.

L Căpitanul însă îi luă armia din mână,

0 goli de gloanţe şi apoi i-o restitui.

1 — A te sluji de ea, fără sjă tragi este mai bine, îl sfătui el.

I Bud recunoscu avantajul acestui sfat. La ce bun să complice lucrurile?

I – Dacă vor deveni agresivi, Page va coborî în cabină, spuse Bud.

— N'am de loc poftă să mjă ascund, răspunse fata.

— Poate rămâne foarte bine pe punte, dejdară căpitanul. Nu se va întâmpla nimic grav Oamenii die colo nu mă sperie.

Nu trecu mult şi corabia îi ajunse din urmă.

Echipajul de pe corabie, oabofi Ï ntr'o barcă împreună cu două baloturi şi acostară lângă „Harpa”.

Unul dintre oamenii din barcă, mai răsărit şi care părea a fi conducătorul, se urcă pe punte.

— Iată medicamentele, căpitan Kelly, strigă el, în timp ce. Se căţăjra sus.

Cele două ba'oluri fură urcate pe bordul „Harpei” apoi individul ceru dolarii.

— Care dolari, întrebă Trimmins.

— Dolarii cari trebuie să mi-i dai pen-j tru marfa asta. Patru mii. Haide, plăteşţ

— Nu există dolari pe această goeletiî, iripostă Trimmins. N'ai de cât să-ţi iei baloturile înapoi. Hei Hank! Adute ha loturile, strigă Trimmins, şi asvârlă-le îl barcă.

— Să-mi iau baloturile înapoi?! strij

individul. Prin urmare m/ai deranjat do geaba?! Mie să-mi dai banii! urlă, el n.1 pustirtd'u-se asupra lui Trimmins urinat (Ic ceilalţi doui găligani cari îl însoţeau.

Dar Trimmins şi Bud le-o luară înainte. Cu câte o lovitură puternică în burtă ii răsturnară şi isbutiră siă-i facă inofensivi.

Apoi cu ajutorul lui Bud, care îi ţinea la respect cu revolverul, împinseră pe cei trei indivizi precum şi marinarii beţi, în barca ce aştepta lângă corabie şi îi lăsării în plata Domnului.

Bucuroşi se vede, că au scăpat atât de eftin, bandiţii făcură cale întoarsă.

„Harpa” îşi continuă drumul fără a mai fi urmărită.

— Mă întreb ce conţin cele două baloturi? întrebă Page, puţin mai târziu.

— Nu conţin cumva stupefiante? întrebă Bud1.

— Ştiu şi eu? răspunse căpitanul.

— Căpitane, spuse Bud Pe mine mii frământă chestia asta. Sunt foarte mâhnit să ştiu că avem stupefiante pe bord.

— Care stupefiante?

— Na – Ştiu eu? Poate că baloturile conţin cocaină.

— Da de unde? Cocaina cântăreşte mai greu.

’ – Cunoşti aşadar greutatea cocainei?

— La dracu! Ce te-a găsit? Parcă ai fi un judecător de instrucţie. La urma urmei, du-te şi vezi ce conţin baloturile. Incredinţează-te singur că am dreptate sâ fiu liniştit.

Budi se grăbi să desfacă unul din baloturi dar nu găsi într’ânsul decât bucăţi de carton şi de hârtie de împachetat.

— Ei, acum te-ai liniştit? îl întrebă căpitanul, râzând.

— Prin urmare ştiai?

Desigur. Oamenii aceia erau nişte excroci. Au vrut să-l înşele pe Kelly făcând pe grăbiţii şi trecându-i astfel nişte baloturi fără valoare în schimbul celor patru mii de dolari. Iţi pot spune mai mult încă. Probabil că Kelly trebuia să ia în primire marfa pe care să o «treacă altora căci nu cred că lucrează pe cont propriu. Nu este exclus să ne întâlnim

r _ ÎIÇ

în curând cu oamenii pentru care lucrează

— Şi ce vom face atunci?

— Vom vedea.

Căpitanul Trimmins avusese dreptate. Două zile mai târziu, o nouă corabie îi acostă şi scena se petrecu aidoma.

De data aceasta, individul care se apropie de „Harpa” însoţit de un singur om îi ceru lui Trimmins pe Care îl luă drept Kelly, să-i predea marfa în schimbul unui plic pe care

i-1 întinse grăbit. Spre stupefacţia lui Bud1, căpitanul primi plicu* şi îi predete cele două baloturi, fără nicio discuţie iar individul se depărţă în grahă.

— Ce-ai făcut? întrebă Page, dlupă ce barca dispăru în zare.

— Nimic. I-am jucat o festă.

— Şi dacă va vedlela că a fost înşelat.

— Nu va protesta căci şi el m'a înşelat. Ia priviţi aici, adiăogă Trimmins arăf- tându-le conţinutul plicului. In loc de bani, în plic se găseau numai bucăţi de ziare tăiate şi aşezate frumos într'un mic teanc.

Râseră cu toţii de această întâmplare şi în cele câteva zile până ajunseră în portul Avalon, nu vorbiră decât de ispră

vile contrabandiştilor cari mişunau prin acele meleaguri şi despre sistemele! lor pc carî căpitanul Trimmins, ca vechi marinar, le cunoştea foarte bine.

PARTEA TREIA CAP. I.

O socoteală greşită

La Avalon, căpitanul, Bud şi Page co- borâră spre a se duce în oraş.

Hank rămase şi de data aceasta pe bord, hotărât să nu mai lase s& i s! e joace nicio festă.

În timp ce Bud se îndrepta spre hotel, Page şi căpitanul, cari luaseră cu ei o mostră din chihlibarul cenuşiu se duseră la firma Hanson.

Apoi se reînloarseră să ia masa fm-

 preună cü Bud care îi aştepta în restaurantul hotelului.

După amiază, căpitanul transportă ceU' treizeci d! e baloturi la depozitul firmei Hanson şi apoi intră împreună cu Page în cabinetul directorului, un anume Parvis care îi primi foarte bine.

— Luaţi loc, vă rog. Iată şi raportul de expertiză făcut de chimistul nostru, le spuse Parvis întinzându i căpitanului o

coală de hârtie. Chihlibarul nu este de prima, calitate, susţine chimistul.

— Ce vorbeşti, domnule?

— Eu drept să spun, nu mă pricepi şi nu pot decât să tratez afacerea în baza acestui raport.

— După cum rezultă din elf văd1 că ■marfa nu valorează decât două sute şi patruzeci de mii de dolari, spuse căpitanul. Mă aşteptam la cinci sute de mii.

— Aceasta este suma pe care vi-o putem oferi, d’eclară Parvis. Este o sumă destul de însemnată.

— Dar eu sunt convins că valorează mai mult.

— În cazul acesta, nu-i nimic de făcut,

—, 122 – declară Parvis. Voiu dispune să vi se aducă pachetele înapoi. Dar nu cred că veţi obţine în altă parte un preţ mai bun. Nu se prea găsesc cumpărători pentru o asemenea cantitate. Firma noastră va opri probabil o parte din marfă dar restul va trebui să-l revândlă treptat şi desigur că trebuie să câştigăm! şi noi ceva.

Page, care recunoscu imediat dreptatea aecstui argument îl convinse pe căpitan să accepte.

— Doriţi să vi se achite sumia în numerar sau preferaţi un cec?

— În numerar.

Directorul sună şi imediat le fu adusă delà cassă întreaga sumă de două sute şi patruzeci de mii de dolari în bancnote.

— Voiu semna, de primire în numele’ leu şi al asociatei mele, spuse căpitanul

— De acord, declară Page.

După ce primiră banii, cei doui îşi luară rămas bun delà director şi plecară spre port.

Acolo, se despărţiră. Page urcă într’o barcă şi reveni pe corabie în timp ce căpitanul Trimmins rămase în oraş,

cap. Ir.

Kelly cade în cursă

Page deschise ochii odată cu răsăritul soarelui.

Era odihnită şi fericită. Un singur lucru îi umbrea fericirea: lipsa lui Bud1. Ii părea rău că nu se afla cu ea.

Se urcă pe punte.

Cum o văzu, căpitanul îi strigă de departe:

— Bună dimineaţa, Bine că te-ai sculat. Ia priveşte colo.

Page întoarse capul şi spre marea ei surprindere văzu ancorată lângă chei pe „Sarah-T rimmins”.

— Ce zici de asta?

— Este corabia dumitale, nu i aşa?

Acum mă voiu răfui cu Kelly, spuse căpitanul. Vino Hank!

— Stai. Ce vrei să faci! îl întrebă Page.

— O să-i spintec burta! strigă căpi”

tanuî furios’.

— Nu te grăbi. Cu răul, n’ai să faci nimic. Mă duc eü. „

Căpitanul vru să se opună dar Page îl chemă pe Hank şi îi porund să coboare barca.

Condusă de Hànk, Page acostă, lângă „Sarah”.

Kelly făcu ochii mari când văzu cine îl strigă.

— Vrei să vii încoace? o întrebă eil.

— Bucuros, răspunse Page.

Pe punte Page îşi luă un aer d’s superioritate şi îi spuse:

— Ascultă, d-le Kelly! Nu-ţi voiu vorbi nimic despre ceeace i ai făcut căpitanului Trimmins. Am venit să-ţi amintesc, că nu i-ai dat căpitanului nicio hârtie care să ateste că este proprietarul „Harpei”.

— Dar vasul îi aparţine de vreme ce a primit schimbul.

— De acord. Dar n’are cu ce să o dovedească.

— Şi vrei să-ţi dau un certificat în acest sen! s?

— Da.

Kelly deveni imediat mai cordial.

— Păi asta se poate aranja foarte uşor, spuse el, ;, j

 Ceru să i se aducă cerneală şi hârtie I şi redactă documentul cerut.

[După ce se reîntoarse pe corabie, că- I pitanul îşi exprimă dorinţa de a eşi în loraş şi Page îl însoţi.

I Pe stradă se întâlniră cu Bud.

I – Salve! le strigă acesta, vesel de în- itâlnire. Încotro?

I – Am pornit să facem1 o petrecere, |îi explică Trimmins, căci an vândut chi- Phlibarul.

I, Să fie într’un ceas bun.

[Căpitanul se îndepărtase puţin şi îl v, ă- [zură uitându-se într’o vitrină încărcată cu [sanawichuri.

t – Căpitanul vrea să mănânce ceva, ’âl scuză Page. Suntem în căutarea unui Restaurant mai bun.

K – Atunci veniri mai bine la restaurantul Jhotelului meu. Dar nu mi ai spus cât aţi primit pentru marfă.

Două sute şi patruzeci de mii.

i ^ţi văzut că „Sarah” se află în fport?

I – Dar Am vorbit chiar cu Kelly.

Şi Page îi povesti felul cum lichidase chestiunea.

— Ai pus documentul în siguranţă? întrebă el. ’!

— Da. Se află pe bordf.

— Dar unde este căpitanul? ’exclamă Bud. 1 1 [” ’!’!

Fata întoarse capul dar nu-1 mai zări pe căpitan. Trimmins’ dis’păruse şi Page se îngrijoră, căci ştia că Trimmins avea asupra-i partea lui die1 beneficiu.

— Ştiam că i se va întâmpla ceva, spuse ea. Am presimţit aşa ceva. Are toţi banii asupra lui şi cred că a fost urmărit.

După o oră agreabilă, Bud o reconduse pe fată în port şi se suiră amânjdoui într’o barcă.

— Vezi corabia de colo? îl întrebă Bud pe barcagiu ârătându-i pe „Sarah”. Ne conduci la ea.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Page.

— Oh! Numai o scurtă vizită Iui Kelly. Ţi-alduci aminte că am’ făglăduit să-i plătesc o datorie atunci când voiu da ochii cu el?? Cred1 că a, cum am aceastăi ocazie.

7 ■” – 127 – Kelly era pe punte.

— Hallo!, îi strigă Bud’. Mă mai cu- ’ noşti? I; |

. — Desigur, răspunse el. Dumneata ai; fost în tovărăşia căpitanului Trimmins.

j – Aşa este. Pot veni pe punte?

— Fireşte.

— Nu voiu rămâne decât un minut, îi spuse Bud, fetei şi se sui.

ı — Eşti un om dat dracului, căpitane, declară Bud când se văzu faţă în faţă cu Kelly. Am nevoie de un om ca d-ta - pentru o însărcinare importantă. Am venit! sa-ţi propun o afacere. Vorbesc serios.

Sarah” îţi aparţine. Câţi bani vrei pe ea? 1 |;: -j «[

ı — Nu sunt dispus să o vând.

— Oh! Ba dă. Să venim la chestie, iată cartea mea de vizită. Acun: ştii cine isunt. De altfel şi domnişoara Page ţi-a Vorbit de mine. Îmi poţi fi de folos. Ascultă! Iţi dau pe „Sarah” două mii Ide dolari, nicio centimă mai mult. Mai doresc ca dumneata cu oamenii dumitale să conduci „Harpa” până la Santa Barbara.

— 128 – Iţi voiu plăti două mii de dolari pentru acest serviciu. Ai înţeles?

Kelly cedă fără altă discuţie.

— Şi nu uita, mai adaogă Bud înainte de a pleca, că este inutil sjă încarci să o Ştergi între timp. Te-aş urmări şi n’ai ajunge departe.

Hank se afla pe punte. Când Page îi povesti despre dispariţia căpitanului, el ridică din umeü.

— Avea banii asupra lui? Ei bine, ispuse el, cu siguranţă qă îl vom regăsi mâine când i se va pescui cadavrul.

I.Bud o luă deoparte pe Page şi îi spuse:

— Ascultă, Page, este ceva mai important decât căpitanul Trimmins.

— Ce anume?

— Dumneata.

— Ce vrei să spui?

— Că pentru mine, însemni lumea toată.

— Lasă-mi mâna, îl sfătui Page. Ne ’ vede Hank.

— N’are decât să ne vadă.

Alunei Hank colorî în cală. Page sinii

braţul lui Bud cuprinzându-i mijlocul şi nu mai putu rezista.

— Tu eşti chihlibarul cenuşiu pe care îl doresc acum şi pentru totdeauna… Spune-mi Page, vrei?

Inserarea îi găsi pe cei cbui îndrăgostiţi, cari uitaseră de mâncare, tot pe piunte.

În oraş, luminile se aprinseră una după alta.

— S’ar spune că sunt versuri strălucitoare, observă Page.

Bud o aprobă.

— Şi când te gândeşti că toţi aceşti oameni se vor aşeza Ia masă într’o cameră sufocantă făr, ă alt subiect de Conversaţie decât despre thon şi tot stoiul de alţi peştişori. Bine că nu sunt pescar.

— Asta îmi aminteşte o chestiune pe care ara vrut să ţi-o pun de mult. Ce eşti tu?

— Dumnezeule! Nu ştii că sunt inginer?

— Ba a’a. Ştiu, dar altceva Vreau să tc’ntreb:: care este sportul tău preferat?

— În rriaterie die joc, educaţia mea a fost cam neglijată, fetiţo: aml fost întotdeauna foarte ocupat să-mi câştig exis-

tenta. Când am avut concediu am preferat să călătoresc ca sjă cunosc lumea.

— Ceeace ai făcut şi acum…

— Şi bine am făcut căci altfel nu te-aşi fi întâlnit, spuse el drăgăstos!.

— Priveşte! strigă deodată, Page. Se apropie o barcă şi văd că se îndreaptă direct spre noi.! [

CAP. III.

întoarcerea vagabondului

În barcă, alături de barcagiu, şedea căpitanul Trimmins şi părea foarte abătut.

— E beat, spuse Bud.

Dajr căpitanul nu era beat deşi recunoscu din capul locului că băuse câteva picături de whisky. Bud îi dădu barcagiului iun dolar şj. Acesta plecă.

— Sunt curăţat până la ultimul dolar, declară căpitanul.

Au sburat,

— Vrei să spui, că ai pierdut toţi banii? strigă Bud.,

— Până, la ultimul giologan, repetă că

pitanul. Este inutil să mai vorbim df* pt r acest lucru.

— Ai fost furat?

— Furat? Deloc.

— Atunci cum ai pierdut banji?

— La joc.

Şi căpitanul le povesti cum intrase în vorbă cu un individ care îl acostase pe stradă şi cum invitat de el îl urmase mtr uii club. La început, câştigase o mulţime de parale d&r apoi se curăţase.

— Cum arăta individul? întrebă Page. Nu purta favoriţi?

— Nu. Era ras complect. M'a acostat confundiându-mă cu altcineva şi aşa ne-am împrietenit, spuse căpitanul naiv. Dar să nu mai vorbim despre asta.

— Ba da, să vorbim, stărui Page. Banii dumitale au sburat. Din fericire însă, mi-ai oferit jumătate din câştig. Mulţumesc lui Dumnezeu că ai avut această fericită inspiraţie. Nu vreau.. Să primesc împărţeala dumitale. Jumătate din suma ce se află la mine îţi aparţine.

— Nu-mi aparţine nimic, protestă căpitanul, roşind1. Nu primesc niciun ban.

Dumneata m'ai susţinut ca un artilerist. Mi-ai ajutat să plec dela San-Francisco şi să găsesc chihlibarul. Fără dumneata, nu l-aş fi găsit niciodată. Este câştigul dumitale bine meritat. Nu face nimic dacă am pierdut banii. Arhipelagul Galapagos nu este încă exploatat. Am explorat odată una din acele insule dar n'am putut continua cercetările din cauza timpului rău. Există acolo aur de un milion de dolari şi, avem „*H*arpa" la dispoziţie. Cu o mie de dolari, voiu face treabă bună.

— Nu cumva vrei să spui că ai de gând să mergi până acolo cu rabla asta? exclamă Bud.

— Dece nu? Cu două sute de dolari, voiu repara „Harpa”, Acolo mă aşteaptă o avere şi cum am avut dreptate în chestia chihlibarului veţi vedea că am dreptate şi de data asta.

Atunci, se amestecă în vorbă Hank.

— N’ai dreptul să-i storci parale pientru o asemenea nebuniei strigă el. Băuturile tari şi jocul de cărţi te-au nenorocit. Ai re

venit fără o para şi, n’ai Sjăi îndrăzneşti să-i mai sustragi parale. „

— Mii de bombe! urlă Trimmins. Cine vrea să-i sustragă marale? Este pur şi simplu vorba de o afacere! Ce te amesteci tu? Cine a pierdut-o pe „Sarah”? Uiţi câ tu? Şi mai ai curajul să vorbeşti? Marş la treabă!

: Hank bătu în retragere bombănind.

— De data aceasta, Hank s’a trădat, îi spuse Budi fetei. Are o mare Slăbiciune pentru line. Acum bănuiesc şi’ ce voia să-ţi Spună. Se va bucura desigur când va afla că ne vom căsători. Dar dece plângi?

ı — Nu plâng… râd Toate astea, Bud… fcăpitanul, Hank, nava asta beată şi rablagită, toată această) aventură. „, Dar este altceva. Vezi tu… în cursul călătoriei noastre, jn’am obişnuit să-i consider pe toţi o singură familie care1 ya trebui să devină şi a [a dacă te vei însura cu mine…

ı — Ei comedie! Să mă ia dracu dacă primesc să mă ins! or cu căpitanul Trimmins’, glumi Bud.

[— Nu-ţi cer să faci o asemenea prostie, bbiectă Pa|ge râzând1, dar sunt îngrijatâi

de viitorul Iui. Aş dori să i-1 asigur îhtr’un fel pentru ca să fie pus la adăpost de nevoi, ca nicio prostie să nu-1 mai poată aaüce la sapă de lemn.

— Prin urmare, în Ioc să te gândeşti la mine, te gândeşti la scumpa dumitale „fa milie”…

— Bud, nu fi supărat. In Anglia n’ani lăsat pe nimeni şi pe

nimeni nu am afara de tine şi d; e ei. Aiş vrea să fac ceva pentru Trimmins. Nu fi rău…

— Bine, spuse Bud. Voiu încerca să-i asigur o rentă. Dar lasă-mă pe mine să aranjez chestia aşa cum ştiu eu. Te asigur că ars să-ţi placă.

’ CAP. IV.

Planul lui Bud

O jumătate de oră mar târziu, Bud se lă3ă condus de Hank cu o barcă, până în port.

— Te rog să rămâi aici şi să mă aştepţi până dimineaţa. Poţi dormi în barcă, îl sfătui el.

Hank, cafe de când aflase că Bud se va căsători cu Page era fericit căci considera că îi îndrumase pe cei doüi tineri pe drumul cel bun, şi acorda lui Bud toată simpatia lui.

— Te voiu aştepta, răspunse el.

Bud avea, în minte un proiect grandios.

Se duse deadreptul la hotel şi se interesă de Thomas Hart, un as al industriei cinematografice despre care ştia că se afla în localitate.

— Cred că a luat masa aici, îi spuse portdrul dar nu ştiu dacă nu a ’eşit în oraş.

11 cunoaşteţi bine pe d. Hart? Nu v’am văzut niciodată împreună.

Ş – Dacă îl cunosc? Suntem foarte buni prieteni. Am vorbit cu el azi dimineaţă şi mi-a spus că a venit pegtru montarea filmului său „Fiica lui Solomon”. Mi-a vorbit despre cetatea Ierusalimului pe care a ridicat-o la San-Diego; are acolo patru sute de elefanţi, tigrii şi mai nu ştiu eu ce. Montarea l’a costat până acum cinci sute de mii de dolari. Am să-i propun o afacere.

Portarul trimise un băiat să-I caute pe d. Hart,

— Da, spuse acesta. D. Halrt ca şi dl. Schenckman concurentul lui, investeşte foarte multe parale când este vorba de un film de mari proporţii pentru care amândoi au

o adevărată slăbiciune.

— D. Hart este în fumoar, anunţă băiatul de serviciu. Să-l poftesc aici?

— Nu. Mă duc eu la el, spusfe Bud,.

— Hallo! Bud! îi strigă Hart, când îl văzu intrând’ pe uşe. De unde vii aşa târziu?; ■,

— Din port?

— Ce naiba ai făcut acolo! Aii fo (st Ia pescuit?

— Da de unde! Nu-mi place să-i imijt pe alţii.

— Da. Ştiu ca eşti un originali. In epoca noastră nu există mulţi oameni interesanţi ca tine. Majoritatea se amuză să câştige parale imitându-i pe ceilalţi.

— În privinţa asta, spuse Bud, tu şi Schenckman faceţi excepţie. Şi voi sunteţi nişte originali. Aţi luat-o înaintea multora.

— Oh! Schenckman, nu-i prost. Ultimul

său film o dbvedeşte cu prisosinţă. Are câteodată idei geniale. Ideea ultimului său film i-a adus multe parale. Ah! dacă aş fi avut-o eu! Dar n’am’ avut-o. Păcat!

— E şi el aici, şti?

— Da? *0*

— Mi-a vorbit despre un nou scenariu. • - Ce. Ţi-a spus.

— Mai nimic. Văd că Avalon progre-

1 sează. Oraşul ăsta a luat o mare extindere.

— Da, aprobă Hart. Da|r ce ţi-a spus Schenckman?

— Despre filmul lui?. „. Nu mare lucru. A pus ochii pe o veche navă, o rablă de goeletă ce se află ancorată în port.

— Am văzut-o şi eu. Ce-i cu ea?

— Schenckman părea îndrăgostit de rabla aceea. Cred că vrea să o cumpere., Se

*/*pare că este o piesă unică.

1 Hart închise ochii. Părea că rumegă aspectul unei noui afaceri,

i — Am observat şi eu nava aceea cara- | ghioasă, spuse el în cele din urmă.

ı — Aparţine unui tip foarte ciudat: un

oarecare căpitan Ţrimmins un hătrân lup

! — 138 —

oe mare. In ultimul timp, nu întâlneşti asemenea ţipi, decât foarte rar.

— Ai dreptate. Lumea se schimbă.

— Viaţa a devenit un adevărat cinematograf, declară Bud filosofic. Plec. Am o întâlnire. Poate te mai văd mâine.

— Poate.. Goeleta aceea „, cum spuneai că se numeşte?;

— „Haâpa-Irlandei”. La revedere!

Buo părăsi fumoarul şi se informă la hotel Mefropol, unde este de găsit d. Schenckman. Află că plecase la clubul Avalon şi merse acolo. Il găisî la o masă împreună cu alţi doui mari industriaşi.

Bud se aşeză la masa lor şi curând se încinse o discuţie despre pescuit. % Schenckman se lăudă că prinsese un peşte de o mărime extraordinară şi se plânse că un prieten pretindea că exagerează atunci când susţine că peştele avea o greutate de şase sute de livre.

— Cunosc pe cineva care nu exagerează niciodată, spuse Bud. Esite Hart.

— Hart..

— Da. Este aici. L’am întâlnit azi şi

— 139 – spunea că se duce să pescuiască dar nu peşte ci „idei.

— Exagerează. Împrumută întotdeauna ideile altora şi are noroc căci găseşte idei bune. Nu-i capabil să pescuiască el însuşi o idee în propriul lui creer.

— Totuşi, se pare că astăzi a pescuit una care îi aparţine. Iţi aminteşti de goe- leta aceea pe care ai admirat-o eri?

— Da.

— Hart e încântat de ea. Pretinde că este o piesă antică. Cred că vrea eă <i cumpere pentru un film.

— N’a spus ce gen de film?

— Nu. Am ghicit numai. Dar cred că acesta nu: i singurul motiv. Se pare că se teme să nu i o sufle altul şi mi-a spus că mâine dimineaţă se duce s|ă trateze cu căpitanul

Trimmins proprietarul navei, cumpărarea ei.

— Hart s'a înţeles cu căpitanul?

— Nu încă? Deabia mâine dimineaţă va face cunoştinţă cu el.

— Îi doresc mult noroc… A propos. „cum spuneai că-1 cheamă pe căpitanul acela? Are un nume ciudat…

— Trimmins. Dar plec, că mai am o întâlnire. La revedere.

Bud îşi luă rămas bun dela Schenckman şi dela ceilalţi şi reveni în port.

Hank dormea. Il sculă şi porniră din nou spre „Harpa”.

Pe punte, Page îi eşi în întâmipinare.

— Iată-te, îi spuse ea. Îmi pare bine că ai revenit. Eram îngrijată. Unde ai fost?

— Am făcut câteva vizite al căror rezultat îl vei vedea mâine dimineaţă. Dacă. Totul va decurge aşa cum bănuiesc vei asista la o scenă foarte amuzantă.

Page răse apoi îşi luă Un aer serios.

— După plecarea ta, am avut o con vorbire cu Trimmins. Bud, el n'a pierdut banii la joc. După plecarea ta mi-a mărturisit că un individ l'a invitat la băutură şi că l'a însoţit dar că n'a jucat.

— Atunci cum a pierdut o sută douăzeci de mii de dolari?

— Mi-a mărturisit totul. S'a ljăs'at şantajat de către acel Clancy care l'a urmărit încă dela San-Francisco şi căpitanul naivi-a dat toţi banii daşi sunt convinsă că

este un om cinstit şi că nu are nimic sil reproşeze.

— Tocmai ăştia cad mai repede în ctirsll. Ce dobitoc. Oameni ca ăştia sunt foarte primejdioşi.

— Dar numai pentru ei înşişi, spuse Page.

— Se poate, spuse Bud. In orice caz, am elaborat un mic plan care sper să i fducă beneficiu. Am de gândi să-i restitui pe „Sarah”. Kelly o va vinde pentru don i mii de dolari şi dacă reuşesc, mâine voiu gnsi şi mijloacele de asigurare a unei rente. I-ai explicat ce are de făcut în chestia despre

care ţi-am vorbit la plecare?

Fata clătină afirmativ din cap.

— Atunci sărută-mă şi mă voiu duce fpoi să mă întind într’ufr hamac. Vreau să mă odihnesc câteva ceasuri.

Fără multă vorbă, Bud o strânse în braţe şi o sărută. Apoi se despărţiră.

CAP. V.

O vânzare la licitaţie

A doua zi de dimineaţă, Bud se deşteptă trezit de zgomotul produs de pompa pe care Hank o manevra de zor.

— 142 —

Bud îl rugă să înceteze.

— Dece? întrebă Hank. Ce s’a inai în* tâmplat?

— Nimic, răspunse Bud, dar cine vrea să vândă o ca, sjă nu anunţă că prin acoperişul găurit pătrunde ploaia.

— Nu pricepi. Cine vrea să vândă o casă?

— Nimeni: este o simplă metaforă. Nu-ţi mai bate capul cu asta, Hank. Dacă vrei să-mi faci o plăcere, renunţă deocamdată la potu/pă. E multă apă în cală?

— Nu.

— Atunci e în regulă.

Hank. Plecă să-şi vadă de treabă şi mai târziu apăru şi Page.

— Nu ştiu dece, dar am impresia că dacă cei doui cumpărători nu vor venj până la prânz nu vor mai veni deloc şi că, dacă vor veni de dimineaţă vom obţine un preţ bun, spiuse Bud.

— Şi dacă nu vine decât unul dintre ei?

— N’am avea acelaş succes.

— Dacă reuşeşti, va fi pentru mine o mare satisfacţie. Ştii că n’au vrut să mă primească la Hollywood.

— 143 —

— Slavă Domnului! exclami! Hiul’ cu ardoare. Au făcut foarte bine că iui te mi primit... Unde e căpitanul?

— Credl că mai doarme.

— Ai lămurit eri lucrurile cu el?

— Fireşte. Dar iată că se apropie o barcă.

— ’Ah! Iată-1 pe unul dintre cumpărători f

Era Hart Thomas, magnatul industriei filmului.

— Hallo! Domnişoară, strigă el. Căpitanul Thomson este pe bord?

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta. Poate doriţi să vorbiţi cu căpitanul Trimmins?

— Mi-e indiferent. Doresc să vorbesc cu proprietarul acestei nave.

— Eu sunt! strigă Trimmins care apăruse între timp. Veniţi pe punte.

Hart acceptă invitaţia.

— Mi s’a spus că nava aceasta aparţine unui prieten pe care îl cheamă Thomson şi am venit să vădi dacă nu vrea sitt o vândă. Poate o cumpăr.

— 144 —

— Nava este a mea, dări nu-i de vârr zare.

— Poate să ne înţelegem, totuşi. Cât ceri, pe ea?

— Dumneata cât oferi?

— Dat fiind starea în care se află, ofer patru mii de dolari.

— Nu, n’o vând.

— Patru mii: ai? Ce spui, ? Patru mii de dolari e o sumă frumuşică. Am nevoe de goeletă dumitale pentru un scop anumit. Nu te vei mai întâlni cu un asemenea chilipir.

— N’o vând nici pentru cinci mii, spus’e căpitanul.

— Nu mai spune! Gândeşte-te bine căpitane! Un asemenea preţ, nu vei obţine pe ea niciodată.

— Repet că n’o vând nici pentru cina mii,

— Atunci cât?

— Nu ştiu. Nu intenţionez s’o vând. Trebuie să mi se ofere o sumă mare ca să mă tenteze,

— Voiu fi sincer cu dumneata. Nu am nevoie de na, vă imediat dar sunt cinematQ-

— 145 —

(grafist şi poate mă voiu folosi dc ea cândva. Ca să

terminăm odată, iată: iţi ofer un cec de şase mii de dolari. Acesta este ultimul meu cuvânt. Haide, bate palma!

— Nu primi, şopti Page căpitanului.

În aceeaşi clipă apăru şi Schenckman, rivalul întru glorie a lui Hart, care strigă de departe căpitanului:

— Aşteaptă puţin, căpitane! Ai vândut nava?

— Nu! strigă Trimmins. Pentru ce [şase mii de dolari cari mii se oferă, nici1 nu mă gândesc slă o vând’.

— Perfect, spuse Schenckman apropiin- du-se. Ţi-aduci aminte Mart de diligenţa aceea veche pe care mi-ai suflat-o. Acum e rândul meu.

— Adevărat? spuse Hart, înfruntându-1 Căpitane, ofer şapte mii de dolari.

— Opt, strigă. Schenckman.

— Zece,

— Cincisprezece.

Cei doui regi ai cinematografiei păreau ■doui cocoşi înfuriaţi cari se băteau pentru o găină,

— Douăzeci, strigă Hart.

— Douăzecişicinci, lansă Schenckman râzând de furia lui Hart.

— Ce faci aici? strigă Lumsby unul din prietenii lui Schenckman care trecând pe acolo cu o barcă cu care mergea la pescuit îl văzuse agitându-se şi se urcase nepoftit p>e puntea „Harpei”.

— Cumpăr o navă, îi răspunse Schenckman.

— N’o va avea, strigă Hart îndârjit. Treizeci de mii de dolari bătuţi pe muche, căpitane. Eşti mulţumit?

Dar Schenckman nu se lăsă.

— Treizecişidouă de mii, oferi el.

— Ascultă Schenckman, îi spuse Hart în aparenţa mai liniştit. M’am angajat în această afacere şi nu vei reuşi să miro sufli. Renunţă la ea. Sunt în stare să pun la, bătaie pentru treaba asta Banca Californiei împreună cu First National.

Dar Schenckman nu păru convins să renunţe.

— Patruzecidemii, oferi el calm.

— Cincizecidemii, urlă Hart. Cinci: e: i de mii pentru rabla dumitale căpitane,

— 147 – Cincizecidemii de dolari, repetă el triumfător. Încearcă de oferă mai mult daca îţi dă mâna, îi strigă el lui Scheckman, sfidându-1.

— Cincizecişiuna de mii, spuse acesta sacadând fiecare cuvânt.

— Du-mă înapoi în port, îi strigă Hart, barcagiului. Cincizecişiunademii de dolari pentru ciubota asta putredă? Eşti complect nebun! Am s’o spun lumii întregi, urlă el şi coborî în barcă.

Căpitanul şi Page, asistaseră la toata această scenă năuciţi. Păreau că visează.

— Ei bine, căpitane, spuse Scheckman când Hart nu-1 mai putea auzi, acum când această comedie s’a sfârşit, să vorbim serios. Iţi dau cinci m [ii de dolari pentru rabla dumitale. Niciun cent maj mult.

Atunci interveni Page.

— D. Hart a oferit cincizecidemii. Strigă ea.

— Da. Pentru că am licitat. Dar eu n’am licitat în mod serios: nu există niciun contract între noi. Am spus numai caro este cifra ce sunt dispus să o plătesc în acel moment.

— 148 —

— Ceeace spui dumneata egte absurd, declară Page. D. Hart avea carnetul de cecuri în mână şi a vrut să achite suma imediat. Ceeace faci dumneata nu este corect. *

În clipa aceea se arătă şi Bud care până atunci stătuse ascuns.

— Salve Schenck, îi spuse el.

— Ah! Şi tu eşti aici? Ce cauţi pe vasul ăsta?

— Am dormit aici în noaptea asta. Licitaţia voastră m’a trezit din somn. Cred că domnişoara are dreptate; în orice caz domnişoară, îl putem rechema pe d. Hart. Lumsby, vrei să te duci după el?

Aşteaptă puţin! strigă Schenckman.

Surprins asupra faptului tocmai în cijpa când voia să comită o incorectitudine, Schenckman îşi diete imediat seama de consecinţele pe cari le-ar putea avea asupra afacerilor lui divulgarea în public a acestei tentative.

— Am glumii. Nu sunt eu, omul care, să mă zgârcesc pentru câteva zecidemii de dolari. Iţi voiu semna cecul, căpitani

— N'am de adăogat decât un singur

cuvant, spuse Trimmins, ca şi cum ar II repetat o lecţie pe dinafară: vân/. Iiid „Harpa”, pun o singură condiţie aceea de a şti că prietenul meu căpitanul Kelly şi echipajul lui o vor readace la Santa* Barbara.

— S'o ducă şi dracului, răspunse Schenckman, numai să mi-o păstreze în bunii Stare căci am de gând să mă folosesc de ea. Ziariştii vor face ochi mari după masă cânc îi voiu convoca. Acum, vino, căpitane în pori şi adu hârtiile, pentruca avocatul meu să facă formalităţile de vânzare. Bud, încă nu m'ai recomandat domnişoarei…

— Afacerea asta mi se pare o nebunie, spuse Lumsby…

— Desigur, îi răspunse Bud. Dar Schenckman este un mare talent şi cu siguranţa că va. Recolta un beneficiu de cel puţin sută la sută de pe urma ei.

CAP VI.

Ultima răfuială

După ce Schenckman inspecţii nuva pe care o cumpărase căci nu făcea nici odată

lucrurile pe jumătate, lăsară „Harpa” în paza barcagiului şi Schenckman, Bud, Page, căpitanul Trimmins şi Hank se urcară în barcă spre a se duce în port.

Cu toţii formau un echipaj destul de bizar dar Schenckman nu se sinchisi deloc.

Cu cât era mai bizar cu atât inai bine. Totul pentru afacerile iui depindea de o bună publicitate şi ea se putea obţine mai ales prin extravagante.

Mai înainte de a merge la masă, Schenckman dete

câteva telefoane.

În primul rând, dădu ordin directorului întreprinderilor sale din Los Angeles să asigure nava pentru o sumă fabuloasă, apoi invită pe un avocat să vină spre a face ofrmele de vânzare şi, în cele din urmă, telefonă să i se trimită de urgenţă pe şeful serviciului său de publicitate.

Masa decurse în perfectă ordine. Invitaţi de Schenckman, căpitanul Trimmins şi prietenii Iui petrecură câteva ceasuri agreabile.

Avocatul Robertson examină documentul lui Kelly, îl găsi în regulă, redactă un act de vânzare pe care căpitanul Trimmins îl semnă împreună cu Bud! care figură

— 151 – ca martor la vânzare, şl primi cecul.

— Cred) că nu mai avem nimic de • făcut aici, constată Schenckman. Spui dl ai pe cineva care să poată duce nava paua la Santa-Barbara: cel mai bun lucru ar fi să plece imediat.

— Mă voiu ocupa eu die asta, promise Bua. Ii voiu încredinţa nava unui anume Kelly; am o obligaţiei faţă de el. Cred că ai asigurat vasul pentru o sumă în destulăioare?

— Fireşte. Dar sper că d’umul va de curge în ordine. Este vreme frumoasă şi nimic nu se poate întâmpla.

— Cine ştie?

După zece minute, Schenckman şi avocatul său se despărţiră de ceilalţi c «rj rămaseră singuri.

— Şi-acum căpitane, am să-ţi spun ceva,

i se adresă Bud lui. Trimmins. Ţe-am ffictil să vinzi rabla pentru cincizedşiunu de mii ae dolari. Ce zici de asta?

— Nu zic nimic. Încă nu m’.im dumirit, Cincizecişiunu de mii de dolajri iui nu

— 152 – pare un preţ normal. Asta e tot ce am de spus.

— Ai dreptate. Nu este normal însă numai în aparenţă. I-amf pus faţă în faţă pe cei doui regi ai cinematografiei şi ai văzut ce rezultat am obţinut. Totuşi, vânzarea aceasta nu ar fi fost posibilă dacă Page nu ţi-ar fi procu.at un act de vânzare din partea lui Kelly prin care s ădovedeşti câ

„Harpa” îţi aparţine. Pricepi?

— Da. Cred că mizerabilul mi ar *f* pus beţe în roate.

— Desigur. Dar Page a mai făcut şi alte lucruri pentru dumneata. Toft ei i se da- toreşte că am avut idleea de a organiza întâlnirea celor dioui cinematografişti precum tot ei, că ai putut pileca şi descoperi chihlibarul cenuşiu.

— Recunosc.

— Atunci cred că drept este: caf ea, să să capete jumătate din beneficiu.

— Fireşte, se amestecă şi Hank.

— Fă-mi plăcerea şi taci din gură, îl apostrofă căpitanul pe nepot. Chestia asta nu te priveşte.

Apoi i se adresă lui Bud:

Tocmai aveam die gând să propun acest lucru şi fără intervenţia acestui ani mal „declară căpitanul. Jumătate îi aparţine asociatei mele.

— Nu! Nu! protestă Page.

— Ba da, insistă căpitanul. Eâte dreptul dumitale. Cum vom încasa cecul vei primi jumătate din sumă, -fără nicio discuţie. Să nu te opui dacă nu vrei să mă supar.

— Mai este ceva, strigă Bud. Eri, l-am convins pe Kelly să-mi vândă pie „Sarali Trimmins” pentru două mii de dolari din banii luaţi pe chihlibar. Page mi-a pus la dispoziţie această sumă şi mlăi voiu duce imediat să iau corabia în primire şi să I trimit pe Kelly să se instaleze pe „Harpa” pe care trebue să o conducă la Santa Barbara. Page şi cu mine îţi dăruim corabia dacă vrei să ne dăruieşti viitorul dumitale.

. ’ – Să va dăruiesc ce?

Uite despre ce este vorba, căpitane. Nu vfeau să te jignesc dar luni ea <-s|e plină de pungaşi de cari dumneata al dovedit că nu ştii să te aperi. Vom1 cum 4 păra în numele dumitale rente de Stat yi

’ • a» I*. I j dumneata vei încasa veniturile căci trebue să-ţi declar că nu eşti un om1 căiruia i se poate încredinţa o avere.

— Pe legea mea! strigă căpitanul, ai dreptate.

Supus, Trimmins scoase cecul din buzunar şi i-1 predete cu indiferenţă ca pe o hârtie fără valoare.

— Un singur lucru nu înţeleg, spuse el apoi. Dece vrei să încredinţezi „Harpa” lui Kelly şi echipajului lui spre a o conduce la Santa-Barbara?

— Cum? exclamă Bud. Nu te-ai gândit că traficanţii de stupefiante n’aşteaptă de cât sosirea „Harpei” spre a-1 lua de guler pe patronul ei şi a se răzbuna pentru farsa ce le-am jucat-o furnizându-le nişte baloturi fără valoare?? Puţin importă că şi ei ne-au plătit cu hârtie de ziar în loc de dolari. Ei ştiu că „Harpa” se află aici şi n’aşteaptă decât s’a întâlnească la întoarcere. Kelly merită o mică chelăfă- neală drept pedeapsă pentru purtarea lui faţă de noi şi o va avea.

Căpitanul râse cu hohote. Niciodiată

Page hu-1 văzuse atâl die vesel şi v<nHI «lui îi cuprinse şi pe ceilalţi.

În după amiaza aceleaşi zile, la <>r «ceaiului, Bud se întâlni cu Page pe temsii hotelului unde îşi dăduseră întâlnire.

Buc părea puţin exaltat.

— Page, îi spuse el. Kelly şi strălucitul lui echipaj au pornit la drum. Dreptatea este deacum în mâinile traficanţilor de stu pefiante. Sper că nu-1 vor ucide dar cred ca o bătaie cu moartea tot o să capete. N’aşi vrea să fiu în locul lui. Dar mai am să-ţi comunic o veste care o slă te bucur» ’: îti aminteşti de tipul acela cu favoriţi?

— Clancy?

— Un individ palid şi cu favoriţi.

— El e.

— Ei bine, trebue să-l cunoască pe Kelly căci atunci când m’anV d’us să vor besc cu prietenul nostru l-am găsit «(And de vorbă cu Kelly care s’a angajat srt I ducă la Santa-

Barbara şi în cele din urmii a plecat şi el pe bordul „Harpei”. Vit lui părtăşi soarta lui Kelly.

— Dar poate că nu er «Clnncy?

— Să nădăjduim că da.

— Mai bine să-l lăsăm în plata Domnului şi să vorbim despre oameni mai simpatici: vreau să-ţi vorbesc despre Hank. Ar trebui să îţi aminteşti că într’o zi a vrut să-mi vorbească despre mine dar n’a putut din pricina căpitanului…

— Te-a cerut de nevastă? întrebă Bud cu o mutră comică.

— Dacă vorbeşti prostii, nu-ţi mai spun nimic.

— Iacă, sunt cuminte, dar spune-mi.

— M’a întrebat dacă m’am gândit vre- oaată serios la mântuirea sufletului meu. Nu râde, Bud. Vorbea foarte serios.

— Şi tu ce i-ai răspuns?

— N’are importanţă ce i-am răspuns;., nici nu-mi mai amintesc bine.. Însă ar trebui să mă supăr pe tine dragul meu, pentru că râzi de el… ai merita să mă supăr* aar nu pot. Nu mă voiu mai supăra pe tine, niciodată.

— Nici eu pe tine, răspunse Bud.

— FINE —

La 5 Septembrie

în COLECŢIA DE 15 LEI
va apare un roman
senzaţional

DON X... Fiul lui Zorro

de Douglas Fairbanks

va constitui o lectură
palpitantă, o carte de
mare succes.

Nu uitaţi deci să cereţi,
la 5 Septembrie

DON X... Fiul lui Zorro

de Douglas Fairbanks

Timbrul C. S. se găseşte pe ultima pagină.